

Ave Maria

Nabožni list za Slovence v Ameriki

Letnik
39

December
1947

AVE MARIA

December, 1947

Lemont, Illinois

Letnik 39

Izdajajo
Slovenski frančiškani
v Ameriki

AVE MARIA
P. O. B. 608
Lemont, Illinois

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:
P. MARTIN STEPANIČ, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:
P. CIRIL ŠIRCELJ, o.f.m.

Printed by
SERVICE PRINTERS
304-306 Canal Street
Lemont, Ill.

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Marijini prazniki. — P. Alojzij, o.f.m.	3
Sveti prazniki v dragi domovini. — Anton Gril, s.c.	5
Božični zvonovi pojo	6
Brezmadežni. — Fr. Bazilij, o.f.m.	8
Legenda o sv. noči. — Dr. I. Česnik	9
Lilija iz raja. — K.	13
Molitev. — V. Kos.	14
Marija. — Rev. A. Tome	15
Begunski sv. večer. — Erik Kovačič	17
Križem kraljestva križa. — P. Martin, o.f.m.	18
S. križem in sidrom	20
Stari pastir	22
Lemontski odmevi. — Samostanski firbec	26
Kramljanje na zapečku	29
Bog plačaj, dobrotniki	31

Published monthly, except October when published semi-monthly, by the Slovene Franciscan Fathers, P. O. B. 608, Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 per year. Subscriptions are payable in advance. Entered as a second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

EVANGELJSKI PRIZORI

Betlehem je natlačen s tujci. Tudi prostor, ki ga navadno ima vsak večji kraj za prenočišče tujih potnikov, je napolnjen. Marija in Jožef ne moreta najti strehe pri ljudeh v rodnem mestu svojega kraljevega pradedu Davida. Do pičice so se izpolnile besede sv. Janeza o Jezusu: "V svojo lastnino je prišel in njegovi ga niso sprejeli (Jan. 1:11)." Že pri rojstvu so ga nevede pahnili Judje od sebe; tako se mu je godilo skozi celo življenje, posebno pa še ob njegovi smrti.

Sveti par, Jožef in Marija, si v zadregi išče varnega prostora zunaj Betlehema in ga k sreči najde v duplini, v katero so pastirji ob času nevihte in drugega slabega vremena spravili živino. V tem bornem hlevu, v hladni zimski noči, se dopolnijo dnevi, da prečista Devica rodi božjega Sinu. Brez bolečin, v neoskrunjenem devištvu, se čudežno rodi sveto Dete. Marija ga sama povije v plenice in položi v jaslje. Revnejše, skromnejše ne more biti rojstvo nobenega človeka. Hlev in jaslje so nam živ dokaz "milosti našega Gospoda Jezusa Kristusa, kako je zaradi vas postal ubog, dasi je bil bogat, da bi po njegovem uboštvu vi obogateli (2 Kor. 8:9)." Kakor pozneje ob smrti tako zdaj pri rojstvu "Sin človekov nima, kamor bi glavo naslonil (Mt. 8:20.)"

Krščansko izročilo pripoveduje, da sta bila v hlevu vol in osel. To se najbrž ozira na besede preroka Izaija: "Vol pozna svojega lastnika in osel jaslje svojega gospodarja; Izrael pa me ne pozna, in moje ljudstvo me ne razume (Iz 1:3)." Lepo izraža ta pobožna misel, četudi morda ni zgodovinsko utemeljena, da so se brezumne živali klanjale svojemu Stvarniku, ki ga ljudje niso poznali. Krščanski svet pada sedaj na kolena pred sveto Materjo in moli njeno Dete. Njun zgled največjega zatajevanja, najpolnejše požrtvovalnosti vnema nebrojno src, da umevajo lepoto revščine in v ljubezni do Marije in Jezusa iščejo moči za najhujše žrtve.

Sveta nebesa široko se odpro,
angelski kori "Hozana" pojo:
sredi med njimi je Jezusček mili,
mar se ne bomo tud' mi veselili?

On, ki z Očetom enaki je Bog,
vse, kar je, delo njegovih je rok.
Večna Beseda meso je postala,
da tu med nami bi zdaj prebivala.

Jezusček, Ti si naš bratec postal,
v jasliah ležišče si sebi postljal,
da bi solzice nas Tvoje ganile,
Tvoje ročice nas k sebi vabile.

Čista Devica zavija kleče
Tvoje telesce v plenice nove.
K jasliah ž njo tudi mi pokleknimo,
Tebe, o Dete nebeško, molimo.

MARIJINI
PRAZNIKI

MARIJA IN BOŽIČ

“V občestvo združeni in praznovaje najsvetejši dan, ko je neomadeževano devištvo Device Marije temu svetu dalo Odrešenika, obhajamo pa tudi spomin zlasti častite vedno Device Marije, matere našega Boga in Gospoda Jezusa Kristusa.”

Z nobenim praznikom Gospodovim ni Marija tako tesno združena, kakor z božičem. Zakaj, ta praznik nam je ona dala. Bilo je tistega leta, ko je rimski cesar Avgust zaukazal štetje ljudstva po vsem cesarstvu. To je bilo pa tudi tisto leto, ko so oznanjevali preroki — bilo je leto Gospodovega rojstva.

Vsakdo se je moral zglasiti tam, odkoder je izhajal njegov rod. Jožef in Marija sta bila oba Davidovega rodu in sta morala torej na popis v mesto Davidovo, v Betlehem. Zima in selitev ljudstva sta jima obteževala potovanje. Marija je pa vedela, da je blizu rojstvo Zveličarjevo.

Betlehem je bil prenapolnjen s potomci Davidovimi. Zastonj sta iskala prenočišča. Izven mesta je bila duplina, ki so jo rabili pastirji za zatočišče. Tukaj ju je noč dohitela in tukaj se je Mariji dopolnil čas poroda. In porodila je sina prvorojenčka.

In dopolnilo se je, kar so napovedovali očaki in preroki, zgodilo se je, kar je Izrael skozi tisočletja pričakoval: Beseda je meso postala. Ker je to skrivnost božičnega praznika, je pač tudi

razumljivo, zakaj je Marija s tem praznikom tako tesno zvezana.

Božični praznik obhaja sv. Cerkev v najveličastnejši način. Že od starodavnih časov darujejo ta dan katoliški duhovniki tri sv. maše. S tem se spominjajo trojnega Jezusovega rojstva. Ob polnoči se sv. Cerkev veseli rojstva Jezusovega iz Marije Device. Pri zorni maši se pa spominja, kako se je Jezus duhovno rodil v Mariji in Jožefu, in na sv. večer v dušah pastirjev, ki so ga prišli molit. Tretjo sv. mašo obhaja sv. Cerkev, da se spominja rojstva Sinu božjega, ki je kot Bog rojen iz Očeta od vekomaj.

Nemogoče je, da bi se Cerkev ne spomnila pri božičnih mašnih obredih Marije, Matere Božje. Prvo sveto mašo so v stvari rimski cerkvi darovali v baziliki sv. Marije Večje ali “Pri jaslicah.” Že s tem nam je jasno, kako so že prvi kristjani božični praznik vezali s češčenjem Device Marije. Spomin Matere božje na sveti božični praznik, je tako olobok, da je prešel v stalno vodilo ali kanon sv. maše. Na božič namreč molijo pri vseh sv. mašah med dejanjem, to je pred povzdigovanjem, molitvico v začetku navedeno. Ta dodatek je zelo star in spada že najmanj v četrto stoletje.

Drugo sv. mašo so Rimljani darovali v cerkvi sv. Anastazije, ker na ta dan se obhaja spomin sv. Anastazije. Matere božje se spominjajo samo v evan-

geliju, ki pripoveduje, kako so došli k jaslicam pastirji. "Marija je vse te besede hranila in jih premišljevala v svojem srcu."

V baziliki Marije Večje so darovali tretjo sv. mašo, tako da se je božič liturgično začel in zvršil pod okriljem Matere božje. Na posebno čudoviti način je v evangeliju te sv. maše omenjena tudi Marija. Pove nam, da se Jezus ni rodil iz volje mesa, ampak da ga je brezmadežna Devica Marija spočela iz moči sv. Duha.

Zveličar se je rodil iz žene zato, da bi mi za vedno prenehali biti samo otroci žene ter postali tudi otroci božji. Glejte, to je zaključna misel božičnega praznika: Marija je Mati božja zato, da postanemo mi otroci božji.

Misel na Marijo ne doni samo na božič, marveč preveva vso božično do-

bo. Da, v nobeni dobi cerkvenega leta, ni spomin na Marijo tako živ, kakor v božični dobi. Zdaj jo vidimo v tempelju, potem pri modrih, zdaj na poti, ko roma z dvanajstletnim Jezusom v tempel, potem v galilejski Kani, dokler na svečnico ne vzame slovesa, da se zopet prikaže v postni dobi.

Kolikor mogoče sveto obhajajmo tudi mi božični praznik rojstva Zveličarja. Bodimo, če le mogoče, pri treh sv. mašah. Vredno pristopimo k obhajilni mizi v spremstvu naše Matere Marije. In nikar ne imejmo sovraštva v svojem srcu do svojega bližnjega. Nikar ne oskrnimo božičnega praznika s pijančevanjem in z požrešnostjo. "Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji."

P. Alojzij, o.f.m.

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE

in

SREČNO NOVO LETO

vosčimo vsem naročnikom, zastopnikom, zapuškarjem lista Ave Maria, in vsem dobrotnikom, sorodnikom in prijateljem.

SLOVENSKI FRANČIŠKANI
pri Mariji Pomagaj v Lemontu

SVETI PRAZNIKI V DRAGI DOMOVINI

ANTON GRIL, s. c.

Duh belih, rdečih in rumenih krizan-tem, ki so tako lepo blestele okrog hiš, se je povžil s prvim snegom. Plapolajoči plamen sveče in lojenke je ugasnil z zadnjo solzo trpečih, ki so plakali na grobovih rajnih. Vsi sveti in dan vernih duš so praznik občestva svetnikov, ko se spominjamo zmagujočih in trpečih bratov, ki so v kraljestvu Njega, katerega rojstvo bomo obhajali ta mesec. K temu nas pripravlja sveti adventni čas, čas pričakovanja, hrepenenja in sporne priprave na prihod Novorojenega.

Advent, prihod Odrešenikov! Koliko lepega vsebuje ta čas priprave! Samo svitanice ali zornice! In tudi narava sama nas navaja k resnemu razmišljanju velikih dogodkov, ki imajo priti. Mrzla megla pokriva dol in breg. Prvi sneg je zapadel in ni mogel kljubovati topli zemlji, prelil se je v nevšečno žloto. Če pa ga je nebo nasulo v obilici, potem pa že vsa narava spi v sladkem pokoju. Tako je več ali manj v naravi, ko se začno svitanice.

Svitanice! Tako so oznanili gospod v nedeljo, bodo vsako jutro ob šestih . . . Že ob štirih ali še prej se zasveti medla luč v bornih kočah in premožnih hišah trdnih gospodarjev in domači vstajajo. Vsak, kateri le utegne, se opravlja. Govorjenja ni čuti. V sveti zbranosti in hitro, ker že močno zebe, se obleče vsakdo in vstopi v mrzlo in temno jutro, oblečen v gorak kožuh ali zavita v topel plet. Goreče treske zaleskečejo v rokah posameznikov kot kresnice ob kresu in zagore po bregovih od hiš in koč in si vžigajo pot v dolino, kjer se ob

stičiščih za nekaj časa strnejo v eno samo ognjeno procesijo.

Nadležno babico, ki komaj prestavlja noge, a bi še vsaj to leto rada slišala peti svitanice, podpira življenja polna vnukinja z desno, a v levi drži svečavo. Star očanec, ki je na tiho zaprl duri, se krepko odkašljaj nekaj streljajev od hiše, stopajoč na pot premišljuje, koliko let že hodi k svitanicam. Začel je kot otrok, nadaljeval kot mladenič. Kako lepo je bilo, ko sta z Nežko hodila nekaj časa kot fant in dekle! Potem sta se pa poročila pred petdesetimi leti. Pozneje je delo tako pritisnilo, da sam ni mogel, Nežka pa je morala ostajati doma zaradi otrok. Le na stara leta sta doživljala spet isto srečo. Lansko leto pa jo je Bog poklical k sebi. Hudo je bilo, neizmerno hudo! "Pa zgodi se Tvoja volja," je dejal ponovno in začel moliti za pokoj njene dobre duše in vseh znancev in sorodnikov.

Iz sosedne hiše se je zgubil v meglo mlad gospodar. Njegova noga je brez težave našla pot na stezo in ob svitu dalne svečave ni zgrešil kolovoza. Tudi on se je ustavil pri svoji sreči. Mlada, rdeča in zdravja polna žena mu je doma. Dober mesec pred rojstvom Gospodovim se mu je rodilo sedmo dete. Hvala Bogu, vsi so zdravi in močni. Kuje načrte, kako jih čim boljše preskrbeti za bodočnost in dobro vzgojiti. Prvorojenca Tineta kar ni mogel spraviti v cerkev. No, saj je bil od sinočnjega dela utrujen. A jutri mu ne prizanese! Naj se že mlad navadi zaupati in delati z Bogom, kot je mene navajal moj oče, je

sklenil trden in veren kmet.

Na križpotju, globoko v dolini, so se shajali ljudje in vstopali v dolge vrste. Treske so že dogorevale, le kakšni so še jih imeli. Na kratko so se pozdravili, potem pa molče, zatopljeni vsak v svoje misli, nadaljevali pot proti cerkvi, ki se je le malo videla iz goste megle. Kaka zgovorna zarjavela devica bi rada sprostila svoj jezik, obirajoč farane ali premljevajoč že znane stvari, a ji ni uspelo. Rezek odgovor ji je presekala zgovorno govorico: "Ni čas za take marnje!" V svetem molku so dospeli do cerkve.

Zvonovi so zapeli za pristop mašnikov. Vsi zasopli in razgreti so vstopili v prijazno cerkev. Gospod so vzpostavili Najsvetejše, pevci so Ga lepo počastili, potem pa se je v sveti zbranosti začela maša. Tistih, ki bi motili svete obrede ali se dolgočasili, ni bilo med njimi. Vsak se je preprosto pogovarjal s svojim Bogom, le še bolj živo in zaupno kot med potjo. Na vsak toliko časa pa je zmolil kak očenaš. Le malokaterim je zdrsel ves rožni venec skozi

prste. Saj pa je tudi najljepša molitev preprost razgovor z Bogom.

Srca vseh so bila edina v prošnjah: "Pridi, Gospod, in nam pomagaj! Za svoj rojstni dan osreči našo družino! Ohrani mi otroke, ženo in živino zdravo. Blagoslovi mi sina, ki študira, da bo dober in Tvoj namestnik. Pripelji mi zašlega Franceta, ki niti za svojo mater več ne mara, na pravo pot. Da bo pustil to družbo nepridipravov, ki se norčujejo iz vsega, kar je nam sveto." Taka in podobna molitev je dihtela k Bogu iz vernih src s končno prošnjo, da bi svoja srca lepo pripravili Novorojenemu, da bi bilo Detetu toplo in prijetno prebivati v njih.

Po povzdigovanju so vsi zapeli skupno s pevci ono tako lepo in globoko: "Tebe ljubi moja duša . . . Pridi, pridi, skleni se z menoj . . .," in so se dejansko tesno objeli z Njim, ki jim je vse, v svetem obhajilu.

Kdaj so gospod dali blagoslov z monštranco, so komaj zaznali. Orglje so utihnile. Oltar se je pogreznil znova v mrak, le na levi strani je zaplapolala v rdečem siju luč. Ta sprememba je

BOŽIČNI ZVONOVİ POJO

Božični zvonovi pojo . . .
Napaja nas sveto veselje,
izpolnjene naše so želje:
Bog Sin je prišel na zemljo.

Bog Sina na svet je poslal:
Marija ga nam je rodila
in v jaslice ga položila.
Sin božji je človek postal.

Bog v jaslicah revnih leži.
Ponižni in čisti bodimo,
s pastirji lepo ga molimo,
radujmo se svete noči.

Poslanci nebeški pojo . . .
Zdaj nismo na zemlji več sami,
Sin božji prebiva med nami,
ki rešil pogube nas bo.

Iz jaslic se Dete smehlja,
radujte se duše, telesa,
na zemlji so sveta nebesa;
molite, slavite Boga.

Begunci nesrečni smo mi;
Marijo za Dete prosimo,
ga v duhu v domove nosimo,
ki nimajo svete noči.

("Bogoljub" v begunstvu.)

predramila navzoče iz tople zahvale. Polni notranje sreče so odšli na svoje domove, noseč domov Boga in blagoslov v svojih srcih za vse one, ki se zornic niso mogli udeležiti.

Tako posvečajo verni Slovenci Bogu vsak dan adventa, priprave za najlepši praznik, in srca so mirna, topla, in pričakujejo v sveti dočakanosti svete noči. Čez dan jim doni v srcih: "Rosite, nebesa, od zgoraj in, oblaki, dežite Pravičnega! Odpri se, zemlja, in rodi Zveličarja!"

Otroci, ki jih je sv. Miklavž razveselil le za hip, že zgodaj mislijo na jaslice, mah in božično drevesce. Skrbno opazujejo vreme in odlašajo z nabiro mahu. Če bi bili prezgodnji, bi mah izgubil lepo zeleno barvo. Nevarnost pa je tudi, da jim visok sneg zamete pot do gozda. Skrbno torej povprašujejo starejše, ki se spoznajo na vreme. Če pa jih le ukani in je nad meter visok sneg pokrtil dol in breg, se ne ustrašijo tudi te žrtve. Korajžno naskočijo celino in gazijo s košarami in sekiro proti gozdu. Le mlajši Pavelček, ki snega ne bi zmogel, golta v joku, ker so ga bratje pustili pod hišnim kapom. Še zvest Fido se mu je to pot izneveril in se kobaca za smejočimi se brati.

Do smrti utrujeni so prinesli domov košare zmrznjenega, a lepo zelenega mahu, ki so ga predramili izpod tople odeje, in lepo božično drevesce. Skrbno so oboje pripravili na podstrešje. Le redkokrat so obiskali svoj zaklad, skrbno pazeč drug na drugega, da ne bi z neprevidnim brskanjem poškodovali lepega mahu.

Na prste so šteli dneve, ki so se vse prepočasi bližali. Ves adventni čas so bili zelo pridni, zlasti zadnje dni so prid-

nost potrojili, kajti za vsako premaganje so smeli položiti v škatljico, ki je stala v bogkovem kotičku, slamico, na kateri bo ležalo Dete.

Končno so se iztekli adventni dnevi in približala se je vigilijska ali, kot ponekod pravijo, bilja. Spanec je otrokom zgodaj zdrsnil raz oči. Skrbno mater so to jutro kar prehiteli. Skoraj da je niso užalili s svojo nepočakanostjo. Ko se je zdanilo, je odprla skrinjo, vzela ven s svetim spoštovanjem staro škatljo, v kateri so bile spravljene božične figure: pastirci, psi, kozli, ovce z jagenjčki, i.t.d. Bile so častitljive! Že nekaj rodov so preživele. O, če bi mogle govoriti, o kolikem veselju in sreči bi pripovedovale! Skrbno so jih obrisali in ločili od svetlih kroglic in srebrnih niti. Sveta družina pa je bila spravljena v posebni škatljici in dobro zaprta. Do nje ni prišel prah! In tudi spodobi se ne, da bi jo vsakdo jemal v roke.

Srce Jezusovo se je umaknilo iz bogkovega kotička. Na trioglati deski, na katero so pripeli nov papirnat prt okrašen z narodnimi motivi, je zrasel kos narave. Spredej gmajna s pašniki in potočkom, v ozadju strma gora z rebri ob strani in ob širnim gorskim kotlom ob podnožju. Tja so postavili štalico. Na rebri in križpotja pastirce, čreda pa se je pasla na zeleni ravnici. Le kaka predrzna belka je blejala otožno na strmi skali, odkoder ni znala oditi in klicala na pomoč pastirja. Ozka brv je vodila stezo preko potoka, ki se je potem zgubila čez strme pečine v daljavo.

Nad vso to naravo pa je vesila sveže veje jelka, božično drevo, ki je v kot deske pritrjena skrbno čuvala štalico v svojem podnožju. Vsa praznična je ble-

stela v raznobarvnih kroglicah, snegu, srebrnih nitih in s svetlo zvezdo in konicico na vrhu.

Paveljček je le od časa do časa vrgel pogled na jaslice in globoko izdihnil. Najbrže je še sedaj žaloval, da ni mogel iti nabirat mahu. Se je pa tem vneteje pogovarjal s svojo ptičko, ki mu jo je podaril sv. Miklavž. Da naj zapoje, jo je prosil na vse mogoče načine, samo

BREZMADEŽNI

Brezmadežna!

Tvoj materin pogled
se blaženo smehlja . . .

Popotniki na zemlji smo,
Brezmadežna;
na Tebe se oziramo,
ki svetiš v grešno nam temo.

Saj ljubiš nas,
Brezmadežna!
Odpodij mraz,
ki v naših srcih je doma,
Brezmadežna! . . .

Fr. Bazilij, o.f.m.

tako glasno, da jo bo le on slišal, če je je glasno žgoleti sram. Ali drobna živalca ga je le prijazno gledala z živimi steklenimi očmi. Če pa meni nočeš, nagajivka, boš pa gotovo dobremu Jezusčku, kadar pride, ji je prišepnil na uho. S temi besedami je stekel do jaslic in jo ponudil, da jo pripnejo prav do vrh drevesca, da bo žgolela Novorojenemu.

Mračilo se je že. Vse je bilo že v nered. Le angeljčku je bilo treba popraviti strto perut. Končno tudi že on čuva nad vhom štalice, ki pa je še prazna. Zunaj je pritisnil mraz s prvim mrakom. Škripalo je pod nogami. Cesta je bila prazna. Le kdaj pa kdaj je odškripal urnih korakov mimo hišo kak zamudni popotnik, želeč biti čimprej med svojimi. Hiše so ječale pod debelim snegom. Kar preobilno so bile z njim obložene. Celo vaški zvonik je zgubil na svoji vitkosti.

V sobi je bil mrak. Otroci so nestrpnost čakali očeta, ki se še ni vrnil od kropljenja poslopij z najstarejšim Tonetom. Treba bo postaviti sv. družino v hlevček. Končno je le prišel. Z večkratnim klicanjem so odtrgali skrbno mater iz kuhinje od zadnjega dela za praznike. Vsa rdeča in zasopla je prišla v sobo, si odbrisala potno čelo in pogladila kodre cepetajočemu Paveljčku. Oče se je odkril, postavil v kot štalice, kjer sta že čakala oslek in volem, sv. Jožefa, nato pa je mati dala Marijo na njegovo desno. Najmlajši Paveljček, ki ga je oče dvignil, pa je s svetim spoštovanjem položil Dete na slamico, ki so jo nabirali otroci ves advent za ceno žrtev, sredi med čakajoče. To postavljanje je star običaj in prednost. S tem pa je tudi dano znamenje, da se bo kmalu

začelo svetonočno slavlje v družini.

V sobi so prižgali luč. Prijetno je dihtelo od tople peči. Zadnje lise sveže poribanih belih tal so se sušile. Iz kuhinje so se prijetno mešali duhovi pečnega in kuhanega mesa, s sladkim vonjem medenih in orehovih kolačev in rumenih kosov kuhanih sliv, s svojskim duhom postnih jedi, in dražili lačne želodčke.

Žarki medle svetlobe so lili skozi oknja ven na snežno belino. Na njej so se odbijali in družili v sladek objem s sojem zvezd, ki so blestele nocoj tako razkošno in migljale v hitrih utripih, tiho si pripovedajoč skrivnosti svete noči, pri tem pa previdno pazile, katera bi prva zaznala odhod Deteta, da bi mu v pozdrav še svetljeje zasvetila. Mesec je bil to noč posebno sijajen. Oblastno se je prepeljeval po nebu ves svetel in poln, prav kot bi bil za poroko pripravljen. Je imel tudi važno nalogo: pripraviti dostojen sprejem in pot Novorojenemu, ko bo stopil na zemljo. Zakazal je vetrovom, naj nasujejo na debelo snega, da bo Detetu mehka pot.

Vsa širna ravan, ki je ob jesenskem dežju bila grdo narita in pohojena, je postala bela in nedolžna. Siv in teman gozd je izgubil svojo tajno in strah vzbujajočo čarobno moč, ki je človeku dela tako hudo pri srcu, kadar je bil primoran sam iti skozi gozdne temine. Stari mršavi in grozeči hrasti so pokriti z dolgo belo snežno brado in temne jelke in smreke obkroža sladek smehljaj nanovo zapadlega snega. Šibke veje in vejice ječijo pod to blagodatjo in potrpežljivo prenašajo preobloženo razkošje narave, samo da bi čim lepše sprejele Otroka, ki bo potoval prav kmalu tudi skozi gozd. Le zdaj pa zdaj

si katera meni preložiti na lahno obilno okrasje, a ji po nesreči ali pa nalašč pade na plašnega zajca, ki počiva ob vznožju drevesa in se niti to noč ne more umiriti. Hitro jo ubere v beg, v primerni razdalji se postavi na zadnje noge, postriže z ušesi, voha, poslušaj, in ko se le uveri, da se je tudi to pot zastonj prestrašil in zbežal, se prihuljeno povleče nazaj v toplo ležišče. Porogljivega za-

LEGENDA O SV. NOČI

Malo pred Jezusovim rojstvom je priplavalo nekaj angelov na zemljo. Vsemogočni Bog jim je naročil, da pripravijo vse potrebno za veliki dogodek. Tudi v betlehemijski hlevček je prišel angelček. Tam so bili osliček, voliček in prašič, ki je ušel iz rimskega vojaškega taborišča. Tem trem živalim je angelček govoril takole: "Rojeno bo Dete, božji Sin. Nebeški Oče mu je določil velike naloge. Božja volja je, da vi trije s svojim dihanjem malo ogrevati novorojeno Dete."

Voliček je veselo zamukal, oslič zarigal. S tem sta pritrdila angelovemu naročilu. Prašič pa je visoko dvignil rilec in se branil, da bi svoje tople dihe daroval majhnemu komaj rojenemu bitju. Čeprav mu je angel zažugal s kaznijo, je trdovratno vztrajal pri svojem sklepu, da ne izpolni božje volje.

Priplavala je sv. noč na zemljo. Rojeno je bilo sveto Dete. Marija ga je povila v plenice in položila v jasli na slamo. Voliček in osliček sta greli božjega Sina s svojimi toplimi dihi. Prašiča pa ni bilo blizu. Žrl je v kotu svojo krmo.

Tedaj ga je zadela božja kazen. Začel je letati semintja s povešeno glavo. Dobra krma mu je pošla in dobival je potem le to, kar je ostalo živalim in ljudem in kar ni nihče maral. S svojim rilcem je ril globoko po zemlji in močvirju.

Dr. I. Česnik

smeha svoje gostiteljice pa niti slišati noče.

Tako je okrašena ravnina in vsi obrobni gozdovi in sive gore prav do vrha, kjer se končajo v eno samo belo kopico. Med naselji in gmajno vijočo se reko pa je mesec lastnoročno okrasil. Dal ji je v obilju svojega lesketa, tako da se vije mimo hiš in travnikov kot ogromna srebrna nit. Nazadnje pa je razpel še srebrno megljico. Prav od belih zasneženih vrhov gorskih velikanov je začel, jo pripel na obeljene gozdove na pobočjih in obnožjih gora, jo raztegnil preko ravni prav tja do naselj, jo razblinil vrh vaškega zvonika, pod katerim so čepele nizke kočice kot piščeta, dalje naprej do prelestnih mestnih palač, hiš, tovarn in ogromnih cerkva. Sedaj se še enkrat popelje po nebesu, da zadnjič vse pregleda in da končna navodila za prihod Novorojenega.

V sobi so ugasnili luč. Vsi so bili zbrani. Na drevesu je zagorela prva lučka v sobni mrak, nato so zablestele vse raznobarvne sestrice, vsaka v svojem soju po vsem drevesu. Tedaj so se zaiskrile v tisoč iskrah rakete, ki so višele naniznane spodaj v vejah drevesca, in metale ognjene iskre vsenaokrog s prijetnim šumom.

Srca vseh so hitreje udarila. Nepopisno veselje in toplo neizrazno občutje je objelo dušo in se prelilo v večnolepo pesem: "Sveta noč, blažena noč". Vsak je pil veselje in srečo svete noči. Pavelček, ki ga je mati dvignila v naročje, da bi vse lepše videl, ni mogel zadržati svojega začudenja in sreče. "Joj, kako lepo!" je vzkliknil in nehote plosknil z rokami. "Pa dovolj," je dejal oče.

Naglo so pogasili sveče in luč, samo

ena je ostala za razsvetljava v hiši. Nato so zmolili angeljski pozdrav in mnogo očenašev, kot je pri vernih kmečkih ljudeh navada pred jedjo. V molku so sedli k mizi. Posta še ni bilo konec, pa tudi v spomin prvega trpljenja in ponižanja Gospodovega, ki je že kot ne-bogljeno dete moral trpeti mraz in zapostavljanje, so jedli strogo postne jedi. Lačnim želodčkom so nadvse dobro tekstile, čeprav so vedeli, da jih še čakajo boljše. Končno so jih použili.

Spretna Anica je pripravila mizo, potem jo pogrnila z belim prtom. Mati je odhitela s Francko in Tončko v kuhinjo. Na drevesu so znova zablestele luči. Prisotni so zapeli ono lepo: "Sv. Jožef v mesto gre".

Ko so jo dokončali, so že stale na mizi vsakovrstne dobrote, ki jih je Bog naklonil verni družini. Krepko so zajemali okusno božično večerjo. Materi se je kar samo smejalo, ko je gledala rožnate, zadovoljene obraze svojih dobrih otrok. V tem trenutku ji je bil poplačan ves trud, pozabljena vsaka manj prijazna beseda, ki človeku tako rada zdrkne raz jezik, kadar je v pre-

HOJA ZA MARIJO

Poleg vseh prednosti in milosti, s katerimi me je večni Bog tako obilno ozaljšal, da sem postala mati njegovega učlovečenega Sina, ohranila sem se vendar vedno v globoki ponižnosti.

Dobro sem vedela, da sem vse milosti prejela iz Gospodovih rok, iz sebe pa nič; ker sem to spoznala, ni mi mogel škodovati hudobni duh napuha.

Vedela sem pa tudi, da je čez vse padla Bogu, Najvišjemu, moja resnična notranja ponižnost ter bila vzrok mojega povzdignjenja.

naglem delu. Veselje je bilo popolno. Duša in telo sta ga v izobilju uživala.

Končno je vzel oče veliki nož, razrezal medeni in orehov božični kolač, in mati ga je ponudila vsakemu ogromen kos. Nato je dejal oče, "Kot so vsi kosi, ki smo jih vzeli, sestavljali en sam kolač, tako moramo biti tudi mi složni kot bi bil v hiši en sam. Ta kos kolača bomo pojedli v znamenje sprave in sloge, če je kaj prišlo navskriž med letom. Tako bodo naša srca, že prej dobro očiščena, spričo te družinske sprave mehka in pripravna za sprejem Novorojenega. Srečne in blagoslovljene praznike vsem!" Krepko so si stisnili desnice, tudi malčki med sabo, čeprav bi bilo morda komu malo težko odpustiti starejšemu bratcu, ki ga je svoje dni vlekkel za lase.

Odmolili so in vstali. Zbrali so se znova okrog jaslic in zapeli: "Kaj se vam zdi, pastirčki vi", nato pa so se mlajši zgnetli okrog babice, ki si je zbrala toplo mesto na zapečku, da bi poslušali storije svete noči. Hčere so pripravile mizo, oče pa je z materjo odnesel belega kruha, ki je ostal pri večerji, živini, da bi tudi ona vedela za

HOJA ZA KRISTUSOM

Ne želi preveč po vednosti, ker take želje raztresajo in slepijo človeka.

Kateri namreč kaj vedo, bi radi, da jih imajo drugi za učene in jih štejejo med modrijane.

Veliko je pa tudi reči, o katerih vedeti duši malo ali pa nič ne koristi in zato je nespameten, kdor hrepeni po drugih rečeh, kakor po tistih, ki služijo njemu v zveličanje.

Veliko besed še ne nasiti duše, le bogoljubno življenje oživlja duha in čista vest deli veliko zaupanje do Boga.

sveti večer. Po končanem delu so se vsi sešli v hiši in poslušali babico, ki je tako čudežno lepo znala pripovedovati. Vmes pa so zapeli lepe božične pesmi, ki jih samo naš narod pozna, polne bogate vsebine in še vse lepše melodije.

Sami niso vedeli, kdaj je zdrknila ura čez. Treba je bilo pripraviti se za odhod k polnočnici. Mlajši, ki bi poti ne zmogli, so ostali pri babici in jo poslušali, dokler jim spanec ni zatisnil vek in se niso pogreznili v kraljestvo svetonočnih sanj, ostali pa so odšli na pot.

To noč ni bilo mrzlo. Kako krasna noč, kot je samo božična noč na Slovenskem! Iz vsake hiše so se usipali ljudje na ozke gazi, ki so vodile na večje kolo-tečinske. Veselo so se razgovarjali v nagli hoji. Fantje so kar po celem prečkali poti, prihitevali starejše, veselo pozdravljajoč znanke in drage. Polni veselja so spuščali v zrak rakete, ki so jih kupili za težko prisluženi denar in hoteli z njimi doseči zvezde, ki so se živo migljajoč tako čudovito globoko nagnile v snežno belino širne ravni.

Božični zvonovi so se razmajali in zapeli tako lepo kot le na božično noč. Zdelo se je kot da bi nadaljevali petje one čudovito lepe pesmi, ki so jo angeljci peli v prvi svetonočni noči: "Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so blage volje!" Še več, v svojih glasovih so zajeli in razglasili pesem temnih gozdov, ki so tiho šepetaje peli v svoji prelesti; poskočno pesem srebrnega potočka, ki se je v urnih skokih vil okrog skal in drsel v dolino skoraj ves v bel ledeni uklep utesnjen; pesem vsega vesoljstva in narave, kateri so se pridružili slavospevi vseh dobrih ljudi na zemlji, ki jim od tople in preobilne sreče bilo v dušah rajsko lepo.

Dolgo so ubrano peli to pesem, potem so začeli potrkavati, na lahko žgoleti. Z lahnimi koraki so ljudje posnemali njih ritem in hitro dospeli do cerkve. Takrat so slovesno in raztegnjeno zazvonili k polnočnici.

Cerkev je bila nabito polna. Gospod so pristopili. Slabo razsvetljen oltar

Ta slika je bila vzeta lanski božič, ko je sveti oče, papež Pij XII. daroval polnočno sveto mašo v svoji privatni kapelici. Je ravnokar berilo bral. Navzoča je bila duhovščina in švicarska straža.

se je nalahno tenil iz somraka. Pevci so peli pesmi, ki polni otožnega hrepenenja kličejo Odrešenika, ki ga že skoraj pričakujejo. Bližal se je slovesen trenutek: Gloria in excelsis Deo! Cerkev je zablestela v stoterih lučeh, jaslice so zaživele, v podbok cerkve je zadonelo tiho, uspavajoče, hrepeneče: "Sveta noč, blažena noč!"

Kaj je občutilo takrat in vso mašo srce vsakogar, se na da popisati, treba je doživeti in občutiti. Iz vseh src je donelo in prepevalo skupaj z mašnikom vred: "Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji", "Sveta noč, blažena noč". Dete božje v jasliah leži, revni zemlji radost deli; človek zdaj si otet, rojen je Odrešenik!

O slovenska zemlja, ti si velika v svoji lepoti, še večja v svojih ljudeh in bogastvu svojih praznikov. Komu bi se v srcu milo ne storilo, ko podoživlja to, kar je nekoč doživel skupaj z dragimi? Tujina, tuja si nam! Kdo se more v tebi vživeti v naše svetonočne skrivnosti, ko nam tvoja zunanost prav nič ne govori o tem, kar nam je nekoč domovina. Toda kljub temu zaprimo se v tiho družinsko zatišje, pojdimo vsak v svojo dušo in ob spominu na lepe slovenske božične praznike preživimo znova to veliko skrivnost v ljubezni, sreči in milosti božji, v duhu si želeč isto z vsemi dragimi, trpečimi v domovini in nam v tujini.

(Gornji dopis o svetih praznikih v domovini je nam poslal č.g. Anton Gril, salezijanec, iz Južne Amerike iz države Čile. Iskrena mu hvala!)

Razum ni vse. Važno je tudi srce. Večna moč verskega prepričanja je v tem, da so nauki vere v skladu s plemenitimi težnjami srca. — Pasteur.

LILIJAJA IZ RAJA

17. Daritev se je začela . . .

S posmehom in prezirom so šli mimo jokajočih žena v sprevedu starešine ljudstva in poglavarji naroda ob mestnih vratih.

“Prismojene ženske!” so jim klicali.

Nahujskana in najeta druhal za nji-mi jim je seveda sledila in delala isto.

Poglavarje je jezil in razburjal ta javni protest jeruzalemskih mater proti njih početju. Žugali so jim.

Ko so ženske to videle in slišale, se je v njih srcu za trenutek sočutna ljubezen in žalost umaknila ogorčenju in jezi. Obrisale so si solze in jim neustrašeno odgovarjale s klici: “Morilci!” in jim enako žugale.

V nekoliki razdalji za sprevedom pride Marija in njeno spremstvo. Še le to je ženske pomirilo. Z velikim sočutjem so se obrnila proti nji.

“Uboga Mati!” so si šepetale druga drugi in si začele iznova brisati solze iz oči.

Z globoko sklonjeno glavo, tiho, brez joka, je stopala Marija počasi. Videlo se ji je na hoji, koliko trpi. Omahovala je sredi dveh žena, ki so jo držale za pod pazduho. Tolika vdanost in tako junaško prenašanje tolikega trpljenja je žene za trenutek osupnilo. Saj so tudi same matere! Kako bi one prenašale vse to? In iznova jih je premagalo, da so začele jokati glasno.

Marija se za trenutek ustavi, dvigne glavo in jih hvaležno pogleda. Kako rada bi bila stopila k njim in se jim za-

hvalila za tako junaško sočutje! Počasi dvigne desno roko v pozdrav in gre mirno dalje za sprevedom, ki je med tem prišel že do griča, katerega so vo-jaki obstopili in nikogar ne pustili na vrh.

Marija se je vstopila tik pred ženami na malo izbočnino ob potu, od koder se je videla cela Kalvarija. Priča hoče biti vsega trpljenja Jezusovega v vseh njegovih strašnih in groznih podrobnostih. Vse hoče z njim trpeti. Najgroznejša daritev celega človeštva in vseh časov, in večnosti se začinja. Velika sveta maša človeškega rodu za njegovo odrešenje! Tista daritev, po kateri je hrepenel ves človeški rod prav tam iz raja, katero so napovedovali dolge, dolge dobe veliki možje, vidci in se je veselili. “Abraham je videl moj dan” — ta veliki petek, z njegovo krvavo daritvijo božjega velikonočnega Jagnjeta, z veliko mašo človeškega rodu, — “in se veselil”. Videl ga je samo v svojem upanju, v svojem hrepenenju po njem, v upanju, da bo gotovo prišel. V rajju že je bil obljubljen. Tisti veliki dan z njegovo veliko mašo na Kalvariji, ki se bo ponavljala na božjih oltarjih skozi vse dolge, dolge dobe do konca sveta in neštete duše se je bodo veselile in s pobožnostjo udeleževale in klicale: “Gratias agamus Domino Deo nostro!” — “Zahvaljajmo se Gospodu, našemu Bogu!” za njo. Tisti veliki dan, ki bo večni dan, brez konca, ker se ga bodo v nepopisni blaženosti in sreči in hva-

ležnosti veselii neizmerne in nepreštete trume zveličanih v nebesih celo večnost in klicale: "Vredno je Jagnje vse naše časti, vse naše hvale in vse naše zahvale!", da je dalo človeštvu ta veliki dan, ta veliki petek z njegovo veliko daritvijo na Kalvariji, ki se je sedajle začenjala.

To so bile misli in čustva, ki so navdajale božjo Mater Marijo te trenutke. Gledala je v duhu v rajju Adama pod drevesom s prepovedanim sadom v roki, kako si je nakopal neizmerno gorje sebi in celemu človeškemu svojemu rodu. Poleg njega Eva enako z jabolkom v roki, Eva, ki se je dala prva zapeljati in zapeljala Adama. Mož in žena sta grešila. In sedaj? Ta strašni greh naj se sedalje pri tej daritvi popravi, se mu zadosti in se božja jeza potolaži, da odvzame njegovo kazen in odpre človeku zopet svoje očetovsko srce pa tudi večno kraljestvo. Sin gre v svoje trpljenje, gre pred božji oltar, na križ na Kalvariji. Kaj drugega je njena dolžnost, kakor z njim, z njim v to daritev? Vse, kar bo on trpel, hoče ona z njim trpeti kot soodrešenica. Žena je sodelovala pri grehu, žena naj sodeluje pri odrešenju.

In s temi čutili je Marija mirno gledala na Kalvarijo pred seboj, kaj se tam

MARIJA

O Marija, čudoviti biser med ženami,
v stoletja vsa kristalno Jasna nam blestiš!
Mogočna naša priprošnjica: Ave!
ljubezen materinsko vsem deliš . . .

Marija, slovesno Ti obljubljam:
ostali zvesti Tvoji bomo vsi otroci!
In ko vihar strasti nad nas drvi,
izdatno nam pomoč takoj izprosi . . .

Rev. A. Tome

godi. Gleda, kako vržejo Sina najprej v malo votlino pod vrhom, dokler rablji ne pripravijo vsega za križanje, kakor je bila navada pri križanjih hudodelcev. Rablji na vrhu vržejo križ na tla, kopljejo jamo, v katero ga bodo zasadili, pripravljajo kladiva in žebelje in vse drugo. Ko je vse pripravljeno, izvlečejo surovo Jezusa iz votline in ga peljejo na vrh Kalvarije, kjer mu iztrgajo obleko s telesa. Prav dobro vidi Marija, kako so s tem odprli neštete rane biranja po celem telesu iznova, kako je začela kri curljati iz vseh ran in močila nesrečno zemljo. Vidi, kako ga vržejo neusmiljeno in brezsrčno na križ. Rabelj dvigne težko kladivo, nastavi na roko veliki železen žebelj in . . .

Vsa množica utihne. Prizor je prestrašen. Razdivjana je. Strast je sicer zagrabila z vso svojo grdobijo njih srca in spremenila človeška čuteča srca v živaljska brezčutna srca. Vendar — človeška so ostala. Zato — vse tiho.

Globoko doli v poživaljenem srcu se je oglasili človeški čut. Ni se dal premagati. Zaprl je usta vsem, tudi poglavarjem in starešinam. Povzdigovanje pri tej veliki maši, večni daritvi je. Tudi žene na nasprotni strani griča so groze prenehale z jokom.

... in udari po žeblju. Udarci po žebljih odmevajo votlo po celi okolici. Daleč se slišijo. Udarjajo sicer po žebljih, ki prebadajo roke nesrečnega Pre-roka iz Nazareta, toda udarjali so pa tudi po teh razdivjanih srcih. Neki čudno nerazumljivi občutki so vse obšli. Strašni občutki vesti so bili to za njegove sovražnike! "Kaj nam je storil hudega? Ni delal samo dobro? Ga ni bila vsa tri leta sama ljubezen? Ni ozdravil toliko bolnikov in obrisal toliko solza v narodu? Pa kaj smo z njim naredili? Ali ne bo prišla kazen? Ni več Boga nad nami, Boga, ki plačuje vse dobro, kaznuje vse hudo? Saj verujem vanj. Saj smo celo njegovi duhov-

niki?" Bum, bum, bum udarja kladivo po žeblju, udarja pa tudi po nesrečnih dušah morilcev. Vse je tiho . . .

"Oh, kaj sem ti storil, ljudstvo, sedaj povej—!"

Nič hudega, samo dobro! Kriči vsak teh udarcev iz Kalvarije daleč naokoli, kriči po celem svetu, kriči po celom stvarjenju in bo kričal do konca sveta, bo kričal strašno ob poslednji sodbi, bo kričal celo večnost v peklju! Da, kaj sem ti storil, človeško srce, da me sovražiš? Da me pribijaš na križ? Oh, ali ne bodo ti udarci kazni padali tako strašno tudi po tvoji, po moji duši za — greh?

"Ljudstvo moje, oh kaj sem ti storil . . . ?" kriče ti udarci vsem neizmer-
nim množicam njegovih sovražnikov vse dobe, kriče tudi danes zaslepljenim množicam, ki kriče še danes: "Križaj ga! Križaj ga!" Samo Jezusa proč! Samo njega na križ, pa bomo srečni, pa bo srečen svet. Oh, ubogi norci! Kako ste vredni pomilovanja! Kako bodo ti udarci kazni padali kot kazen na vas, na celi svet, še celo na nedolžne radi vas!

Strašno so pa ti udarci odmevali v

MOLITEV

Zdaj mislim mnogo nate, Marija.
Zemlja je vlažna od joka nebes,
na golih kostanjih gnezdiijo razpoke,
gore so pokrite z brokatom zaves.
Advent prihaja v mesto, Marija.

Srce je polno slutenj veselih,
advent prihaja v dušo, Marija.
Prosim, prižgi mi prav dosti luči,
da Jezusček vedno ostane pri meni,
da v srcu zvonilo bo Božič vse dni.

Vladko Kos.

duši Matere Marije. Trepotala je. Premagovalo jo je! Po celem telesu se je tresla kot trepetljika. Padla bi, ko bi jo žene ne držale. Kdo naj popiše njeno strašno bolečino? Kot morje je velika in neizmerna. Katero pero bi bilo zmožno jo dostojno opisati? Ne, ni mogoče! Mati Marija, prosim Te, trpi, trpi! Za me gre! Za mojo ubogo grešno dušo gre! Za njeno odrešenje! Kaj ne, Mati, da si takrat mislila tudi na me? Tisočerna Ti hvala. Na to si mislila, zato junaško trpela s Sinom in darovala z njim to najsvetejšo daritev, to veliko mašo človeškega rodu.

Jezus je pribit na križ. Rablji zagrabijo križ, ga dvignejo in s krepkim sunkom pahnejo v pripravljeno jamo, jo zagrebejo, da križ stoji trdno.

“O sveti križ, življenja luč!

O sveti križ, nebeški ključ!

Ponižno te častimo,
zvestobo obljubimo!”

Jeruzalemske matere skoraj zatulijo v strašni bolečini! Jokajo in si vijejo roke.

Vsa druhal pod Kalvarijo pa kot pijana izbruhne v strašen sramotilni krik in v zmerjanje in norčevanje! Strast je krvoločna. “Ha, ha, zmagali smo! Križan je!” se krohotajo veliki duhovniki in poglavarji ljudstva in si mencajo

v besni razigranosti svoje roke.

“Zmagali ste?” Jeruzalem, Jeruzalem . . . skrito je pred tvojimi očmi . . . kar bo prišlo na te, ker nisi spoznalo dneva svojega obiskanja!”

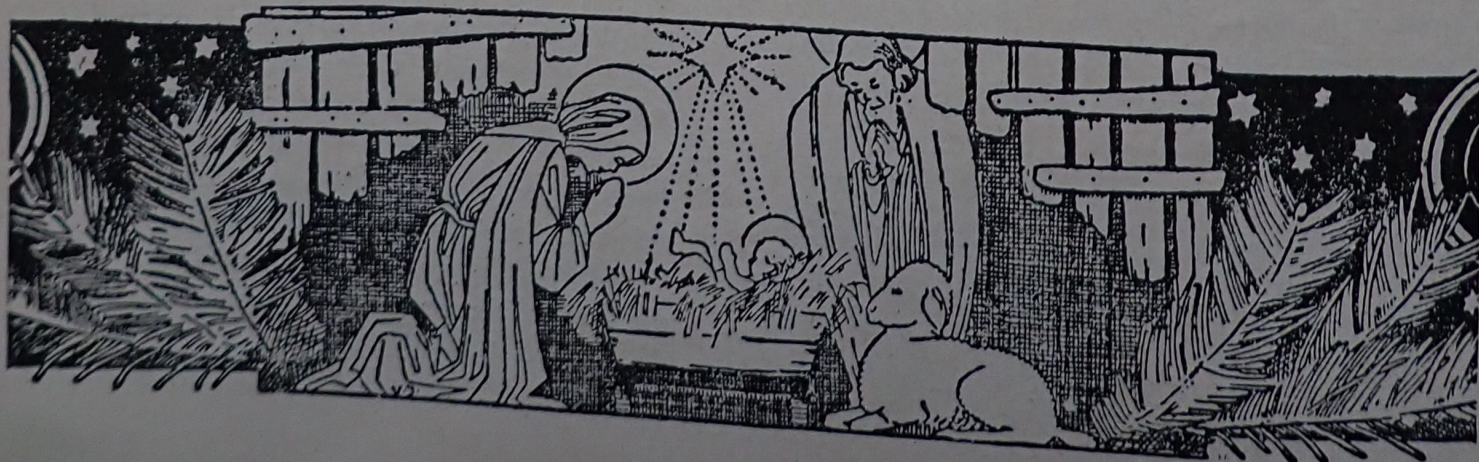
O strast, kako si strašna! Kako zaslepiš ubogega človeka in ga tiraš — v strašen pogin! Toliko strašnih svarilnih, grozних zgledov imamo vsa stoletja človeškega rodu, jih imamo toliko vse okrog sebe prav danes, imamo jih sami v sebi in na sebi, pa . . . ?

O sveti križ! življenja luč, razsvetli nas, da bi spoznali vsaj mi dan svojega obiskanja.

Marijo je premagalo. Nič več ni mogla tiho trpeti! Sin na križu! Glasno zajoka, stegne svoje roke proti Kalvariji: “Moj ubogi Sin Jezus! Jezus, moj ubogi Sin!” Nasloni se na obe ženski in joka . . .

K.

“O Bog, Stvarnik vseh reči, spomni se moje slabosti in ne zapusti me ob času stiske! Ti, ki rešiš one, ki v Tebe zaupajo, potrdi me v mojem preganjanju. Akoravno mi moj mož pritrjuje polovico vsakdanjega kruha, ne krajšaj mi Ti svoje ljubezni in dobrotljivosti in daj, da Ti vedno ugam z darom svoje zveste pobožnosti.” — Sveta Bogomila, pobožna zakonska žena iz enajstega stoletja.

BEGUNSKI SVETI VEČER

Zvezde žare nocoj v sveto noč
tako kot nekoč,
a v dušah nam spi
spomin davnih dni . . .
Kje si, domovina?

Svetlo žari nocoj spomin v očeh
na tujih tleh,
nocoj nam v srcu žari
vsa domovina.

Marija — begunka je z nami,
prišla k nam je z Brezij, Višarij
in s Ptujске in Svete gore
in z Zaplaza, Gospe svete.
Saj v Tebe, Mati, edino
trdno v bridkosti zaupamo vsi.

Daj, reši nam domovino,
daj tople ljubezni ji,
daj ji miru!
Glej, Mati, slovensko srce krvavi,
daj, združi nas, reši pogube,
da zopet kot bratje poromamo vsi
na Brezje, Višarje,
na Ptujsko in Sveto goro,
na Zaplaz in h Gospe sveti,
sovraštva in zlobe oteti,
ljubezni do Tebe prevzeti!

Slovenska beseda je z nami,
ki k Bogu pota odkriva,
ljubezen matere skriva,
v njej skrita je skrb očeta,
v njej živa so mlada leta,
v njej pesem je neizpeta.
Zaklade hrani neznane
in vez je čez oceane.
V njej je šum rek in gora,
pesem cest in morja,
gozdov in trat,
kakor žarek zlat
iz domovine . . .

Vse reke so z nami, gore in vasi;
dolenjski nam griči žare v očeh
in v srcih je skrita lepota gora,
tu burja se s kraškimi bori bori

in štajerske vinske gorice
nocoj so z nami na tujih tleh,
pri nas se val morja z valovi igra,
domače so z nami stezice.

Nocoj se vzbude nam mrtvih spomin.
O koliko bilo je bolečin!
Odšli so v dežele neznane,
zacekjene niso še rane.
Dolga je, dolga vrsta,
ki jih tujina je vzela
in jim ob sveži gomili
navčka cerkve domače
pesem v slovo ni zapela.
Smrt je objela očete in se sklonila nad
brati,
trgala je sinove, može je metala v gro-
bove,
ženine je ljubeče ropala zemeljske
sreče . . .

In naši navčki še danes pojo:
"Rab, Gonars, Renicci, Dachau,
mrličiči koščeni, udrti
iz mlinov smrti
v tujini,
v Kočevskem rogu umorjeni junaki
so domovini
za zmago resnice,
za zmago pravice
poroki . . ."

Zvezde žare nocoj v sveto noč
tako kot nekoč,
a v dušah nam spi
spomin davnih dni . . .
Kje si, domovina?

Nocoj smo te v srcu vklenili,
pri jaslicah smo pomolili
in, ko pri jaslicah zbrani,
ni dragih in ljubljениh z nami,
le v srcu ves dom nam žari.
Iz jaslic se Jezusček sklanja
in rojstvo pravice oznanja
ob polnoči . . .

Erik Kovačič

**Za sv. mašo nikdar pre-
stara.** — Na otoku New-
foundlandu v severnem At-
lantiku je žena po imenu
Mrs. Elisabeth Mooney doži-
vela starost sto let. Da bi do-
stojno obhajala svoj rojstni
dan, je eno celo miljo peš ho-
dila k sv. maši in je zraven
še sv. obhajilo prejela. Tudi
nazaj domov je hodila in se
ni počutila nikakor utrujeno
radi dolge hoje in tudi zato
ne, ker je bila brez zajtrka.
Popoldne in zvečer je bila
pokoncu v svoji hiši, da je
sprejemala goste, ki so ji
prišli čestitat.

Marijin studenec. — Mno-
go onih studentov in vod-
njakov, ki so v svetem pismu
omenjeni, se še danes naha-
jajo v sv. deželi. Med temi
je dobro znani "Marijin stu-
denec", ne daleč od Naza-
reta, kjer je Jezusova Mati
baje vodo zajemala za do-
mače potrebe. Še danes se
nazareška dekleta zbirajo pri
tem studencu, kamor pride-
jo po vodo, in se živahno po-
govarjajo, kakor se le žen-
ske znajo pogovarjati. Ne
daleč od tega studenca stoji
cerkev, ki so jo v starih časih
Grki sezidali, da se tako za-
znamuje kraj, kjer je nad-
angel Gabriel Devici Mariji
oznanil spočetje in rojstvo
Sinu božjega.

**Spoštovanje do pisane be-
sede.** — Kitajci imajo čudo-
vito spoštovanje do vsake pi-
sane ali tiskane besede. To
je nekega Kitajca v mestu
Kongmoon-u pripeljalo do

P. Martin, o.f.m.

katoliške Cerkve.

Kitajski trgovec, Lo Yung
po imenu, je imel navado, da
je povsod po mestu pobiral
kosce papirja, na katerih je
bila kakšna beseda napisana.
Te kosce je potem v ogenj
vrgel.

Nekega dne je našel list
papirja, ki je bil iztrgan iz
katoliškega katekizma. Na
tem papirju je bila razlaga
katoliške vere v presv. Troji-
co. Lo Yung se je čudil tej
katoliški resnici in radoved-
nost ga je končno pripeljala
do tamkajšnega katoliškega
misijona, kjer mu je bilo
razloženo, kaj je presv. Tro-
jica. Pozneje je bil podučen
v celi katoliški veri in danes
je dober, veren katoličan.
Čudovita so pota božje pre-
vidnosti!

**Judinja, karmeličanka,
mučenica.** — Pripoveduje se
povest o neki nemški Judinji,
ki je vstopila v katoliško
Cerkev, postala karmeličan-
ska nuna, potem pa bila med
vojno od nemških nacistov
umorjena.

Ta Judinja, po imenu

Edith Stein, je že ob starosti
štirinajstih let zgubila vso
vero v Boga. Izsolala se je
na raznih nemških univerzah
in po dolgih študijah dobila
doktorat v filozofiji. Več let
je visoko izobrazena žena
učila filozofijo na univerzi v
Freiburgu. V tem času je
tudi predstavila nekatere spi-
se sv. Tomaža akvinskega in
svetniškega kardinala New-
mana na nemški jezik. Ako
so ji ti katoliški spisi kaj do-
brega storili, ko jih je študi-
rala, samo Bog ve.

Nato pa je začela brati
življenjepis sv. Terezije avil-
ske, slavne karmeličanske
svetnice. Čim dalje je brala,
tem bolj se ji je vzbujala želja
po onem samostanskem živ-
ljenju, ki ga živijo karmeli-
čanke v svojih samostanih.
Dala se je podučiti v kato-
liški veri in je vstopila v
Cerkev leta 1933; kmalu za
tem so ji karmeličanke dovo-
lile vstop v njihov red. Do-
bila je ime sestra Terezija
Benedikta. Leta 1938, ko so
nacisti Jude hudo preganjali,
so jo predstojnice poslale na
Holandsko, kjer bi bila na
varnem pred preganjalci.

Vendar so jo leta 1945
nemški tajni policisti izvo-
hali, ko so bili Nemci namreč
že zasedli Holandsko. Se-
stra Terezija je bila že sko-
raj 70 leta stara tedaj, a
Nemci so jo z drugimi redov-
nicami vred odpeljali nazaj
na Nemško in jo zaprli v ne-
ko koncentracijsko taborišče,
kjer so jo mučili in končno
umorili. Telesno življenje je
sicer zgubila, a dobila je v
zameno večno življenje pri

Njem, za katerega je živela na zemlji.

Najdragocenejši spominek. — Mati nekega duhovnika je umrla. Oče je bil že pred leti poklican v večnost. Sinovi in hčere, vsi že poročeni, so si izbirali, karkoli so želeli imeti iz stare domače hiše, namreč pohištvo, itd. Duhovnik, ki je bil obenem tudi redovnik, ni smel vzeti ničesar iz pohištva, vendar je hotel imeti sliko Matere božje, ki je visela že od starih časov v materini spalni sobi. Spominjal se je, kako je pred petdesetimi leti cela družina molila rožni venec pred to sliko. Rad bi torej duhovnik-sin imel sliko kot najboljši spomin na svojo mater.

Slika je predstavljala Marijo kot "Našo Gospo vedne pomoči". Izvrstno je bila naslikana. Duhovnik jo je snel s stene. Dobro si jo je ogledal. Na hrbtni strani je videl besede, ki jih je bil njegov rajni oče lastnoročno napisal: "Mariji ob šesti obletnici najine poroke". Torej ta slika je bila darilo, ki ga je oče dal materi! Prej ni duhovnik tega vedel.

Še enkrat je duhovnik pregledal sliko. Naenkrat pa je zapazil na spodnjem kotičku na desni strani v majhnih črkah ime — svojega očeta. Oče sam je s svojo lastno roko naslikal to sliko Matere božje!

Novemu svetniku v čast. — Iz Pariza v Lurd so bili oktobra meseca prenešeni sveti

ostanki sv. Ludvika Grignona montforškega, ki je bil julija meseca po papežu Piju XII. svetnikom vesoljne Cerkve prištet. V Lurdu so bile potem posebne pobožnosti, pri katerih je veliko število ljudi molilo sv. rožni venec. Sv. Ludovik je namreč imel prav posebno pobožnost do Matere božje in do sv. rožnega venca. Približno šestdeset tisoč ljudi je bilo navzočih pri pobožnostih. Medtem je neprenehoma deževalo, a pobožni romarji so vseeno čez dan večkrat molili rožni venec in sicer z razprostrtimi rokami, mnogi pa so celo noč čuvali pri lurški votlini. Med njimi je bilo tudi sedem vojakov, ki so bili hudo ranjeni v kitajski vojni.

Prvi rožni venec. — Najlepše legende, ki nam prihajajo iz starodavnih časov, se sučejo okoli Marije, Matere božje. Vzemimo na pr. legendo o sv. rožnem vencu.

Beseda "rožni venec" pride od latinske besede "rosarius", kar pomeni ravno to, "venec rož ali vrtnic". Kdo je prvi povedal to legendo, ni nam znano, vendar je zelo stara.

Povest je tale: V nekem samostanu je v starodavnih časih živel mlad menih, ki je imel gorečo pobožnost do Matere božje. Kar cele ure je v svoji celici ponavljal zdravamarijo zgolj iz ljubezni do Marije. Ko je nekega dne po navadi molil zdravamarijo, je Marija sama pristopila in stala pred njim,

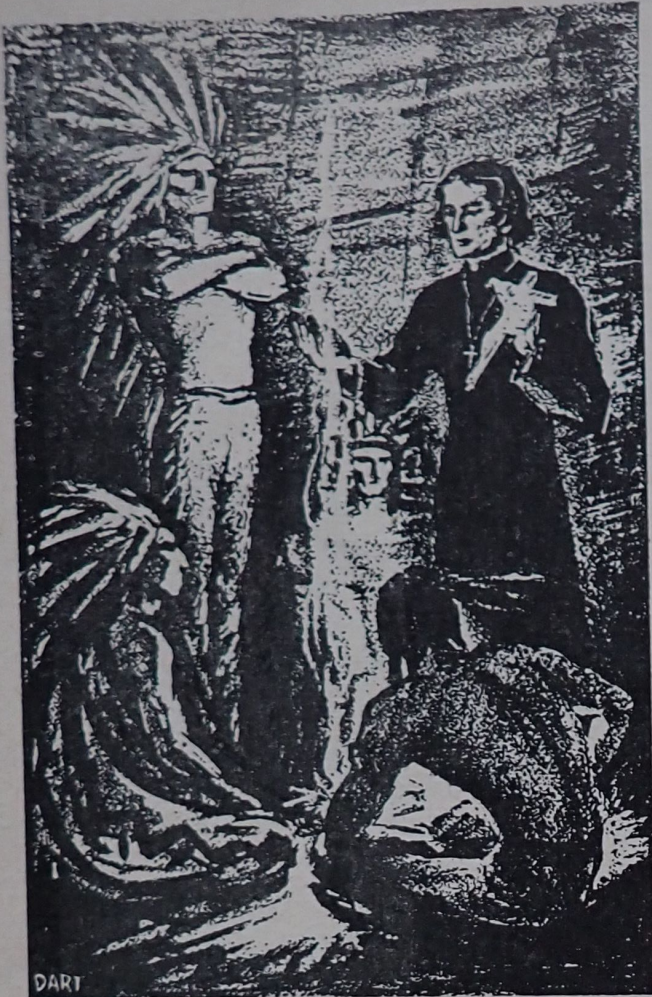
ko je molil. Po vsaki zdravamariji se je prikazala roža na menihovih ustnicah. Nekaj časa je Marija gledala in poslušala, potem pa je vzela rožice raz njegovih ustnic in si ž njimi naredila venec. Ta rožni venec si je položila na glavo, nebeško se nasmehnila in izginila.

Da bi se Rusije Marija spominjala. — Letos je neka pobožna romarica iz Rusije prišla na božjo pot k Marijinemu svetišču pri Fatimi na Portugalskem, kjer se je pred tridesetimi leti Marija prikazala trem portugalskim otrokom. Prinesla je s seboj škatljico, v kateri je imela nekaj ruske prsti. To škatljico je pred Marijo položilo, da bi bila kot prošnja Mariji za spreobrnjenje Rusije. Marija je bila otrokom obljubila, da se bo Rusija spreobrnila, ako bodo ljudje vse storili po njenem naročilu; potem bi bil šele mir na svetu. Predvsem je nebeška Kraljica priporočila molitev sv. rožnega venca.

Vest jih je pekla? — V Berlinu je letos izšel nov molitvenik, ki so ga pa ruski cenzorji prav natanko prečitati. Našli so v njem nekatere prošnje, ki jim niso dopadle.

Ena prošnja je bila sledeča: ". . . da bi nam Bog dal bogaboječo vlado." Druga prošnja: ". . . da bi žrtve nepravilne sile Bog rešil vsega preganjanja."

Obe prošnji so sovjetski cenzorji prečrtali.

S Krížem

in Sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU.

Spisal James K. Jamison

Prestavil p. Bernard, O.F.M.

DEVETO POGLA VJE

Ko se je pozna pomlad nagibala proti poletju, je La Pointe zopet oživel in povsod je mrgolelo ljudi. Prezimovanje je bilo končano. Iz globoke notranjosti ameriške zemlje so prihajali kompanijski prekupčevalci in njihovi čolni so bili obloženi s težkimi balami kož. Okoli "trdnjave" so se lovili najrazličnejši vonji. Dišalo je pomesnatih živalskih kožah, ki se bile še v surovem stanju in so jih šele razkladali in pripravljali za čiščenje. Nekaj tega blaga so bili že posušili, pa so ga zdaj prebirali in povezovali v tovore, ki naj jih ladja "John Jacob Astor" sprejme v svoje shrambe. Ves La Pointe je bil poln življenja in vse je bilo pridno na delu.

Družine Indijancev so se vračale iz dneva v dan. Ni jih bilo malo, ki jim je

bila prva pot v "trdnjavo" da so tam oddali svoj zimski pridelek. Vsak indijanski čoln je pripeljal med drugo roboto tudi sladkorja, ki so ga rdečkožci znali izvabiti iz javorjevih dreves. Ko je bila oddaja blaga opravljena, so se Indijanci lotili grajenja svojih poletnih koč iz lubja. Rasle so s tal naglo in na velikem številu.

Father Baraga je imel med vsemi temi spomladanskimi povratniki dela čez glavo. Zato je bil že pozen maj, ko se je mogel odtrgati in izpolniti obljubo, da pride čimprej spet pogledat v Fond du Lac. Potoval je pa to pot z enim tovornih čolnov, ki so odhajali v Fond du Lac po zmerom nove zaloge kož. Ti čolni so bili prostorni in dobro založeni z veslači, zakaj bili so del trgovskega podjetja, ki hoče naglih us

pehov. Mr. Agnew je bil na čelu ekspedicije, ki je imela misijonarja s seboj.

Na odprtem jezeru onkraj Apostolskih otokov jim je zavirala spešno veslanje močna nasprotna sapa, ko so zavili naravnost za soncem. Veslači so odrivali valove po ritmu in čoln ni izgubljal dragocenih ur. Dober pevec je napovedoval ritem:

“Dom, le ostani sam,
vse bo šlo dobro nam,
v srcu je up!”

Potem so vsi veslači poprijeli v zboru:

“Naprej, o naprej,
naprej, o naprej!”

Na svoje začudenje so naleteli na zapoznele ledene kose, ki so plavali tu pa tam po jezerski vodi. Tak je bil torej tisto leto “rožni maj, cvetoči maj”! Veslači so se spomnili na neverjetne težave pretekle zime in so si pripovedovali razne podrobnosti. Vsak je vedel povedati kaj posebnega, kakšno posamezna dogodivščino, ki je pričala o grozotah pretekle zime. Father Baraga je poslušal, včasih vsaj v mislih zmajal z glavo, toda ni imel vzroka, da bi ne verjel vsega, kar je slišal. Sam pri sebi je občudoval žilavost in pogum teh mož, ki so bili zmožni tolikih naporov.

Naenkrat se je pogovor med možmi zasukal in prišla je na vrsto povest, kaj je doživel misijonar Baraga in z njim Bazilij Cadotte. To je bilo na oni plošči odlomljenega ledu. Baraga je z zanimanjem poslušal, pa je hitro uvidel, da vsi verjamejo: brez čudeža bi to ne bilo mogoče! Kako misli Baraga sam o tej reči, so možje hoteli vedeti. Misijonar je zaslutil, da je moral Bazilij govoriti o tem v precej pretiranih barvah, vendar ni maral popravljati Bazilijeve sto-

rije, ki je ni poznal, ampak le slutil. Zadovoljil se je s tem, da mu sloves onega dogodka na ledu gladi pot do novih in novih človeških src.

Povratek iz Fond du Laca si je Father Baraga uredil drugače. Tovorni čolni so se zanj prehitro vračali in preveč so bili naloženi. Pierre Cadotte je bil ves v zanosu nad Baragovim prihodom. Imel je sicer polne roke dela s prenašanjem kož v pristan, toliko časa je pa le našel, da je oblegal Barago s prošnjami za dolg obisk, češ da se bo gotovo našel pozneje pripraven prevoz nazaj v La Pointe. Baraga se ni dal dolgo pregovarjati, ostal je in dva tedna misijonaril med Indijanci. Štirinajst odraslih je pripravil za krst, podelil ga je pa tudi večjemu številu otrok.

Sredi junija se je vračal. Z njim sta bila dva starejša Indijanca, ki ju je bil spreobrnil. Potovanje je bilo sila počasno. Naj je bilo vreme še tako ugodno, Indijancem se ni nikamor mudilo. Tako so dočakali več nenadnih viharjev, ki so planili od nekod nadnje z gromom in bliskom, pa je bilo treba iskati zavetja na suhem. In te nevihte so bile strahotne! Izpod neba so lili potoki dežja, ki je puščal za sabo dolge ure vlažne vročine. Ta je pritiskala z vso silo v človeka in se mu zajedala v živo meso. Neodjenljivi komarji in majhne črne muhe so napravile svoje. Baraga je bil ves zatekel v obraz, obleka mu je bila premočena do kože. Še ko je odnehal naliv, niso mogli kmalu zaveslati nazaj v narasle vezerske vode, ki se kar niso mogle pomiriti. Tako se je zgodilo, da jim za ves zadnji dan potovanja ni ostalo mrvice hrane.

Vendar so končno prišli nazaj v La Pointe. Baraga se je spet vrgel z vso

energijo na delo. Takoj prve dni je imel osemindvajset krstov. Med njegovo odsotnostjo se je vrnilo v La Pointe ladja "John Jacob Astor" in pripeljala zanj velik zaboj. Baraga ga je ze našel v svojem stanovanju. Takoj je vedel, da mu pošilja dunajska Leopoldinska družba misijonarskih reči. Na mestu je odprl zaboj. Našel je pripravnih stvari, ki je že dolgo po njih hrepenel. Bilo je rožnih vencev, velikih in majhnih medaljic, nabožnih podobic in škapulirjev. Vedel je, da so te reči pripravili zanj rojaki po raznih samostanskih hišah daleč za morjem in med delom pridno molili za njegov misijonski uspeh.

No, če je bila zima tisto leto izredno ostra v deželi, ki pozna samo ostre zime, je pa bilo poletje lepo in nenavadno naklonjeno vsakovrstnim Baragovim podjetjem. Indijanci so ga zdaj že dobro poznali. Povsod so ga z veseljem sprejemali in z razumevanjem poslušali njegove besede. Do srca jim je šla njegova odkritosrčnost, ko jim je pravil o svojem in njihovem velikem uboštvu. Veselilo jih je, ko jim je dajal z obema rokama, kar je ravno premogel, zraven pa ponižno sprejemal njihovo skromno gostoljubnost. Videli so, kako je pripravljen brez godrnjanja vzeti nase vsako težavo, samo da bi mogel biti med njimi in jim biti v pomoč.

V misijonarjevem srcu je zavladal popoln mir. Zdelo se mu je, da je na novo zaživel ob prijaznih idilah dolgih poletnih večerov. Užival je z mladino, ki je imela ob takih večerih svojo skromno zabavo. Indijanska dekleta so odhajala v gozdove po butare za domače ognjišče. Za njimi so se na skrivnem plazili fantje, da bi ne bili preda- leč od svojih bodočih nevest. Iz gošče

ob robu gozdov so jih opazovali pri delu in si delali o njih objestne opazke. Baraga je lahko slišal fantovske smehe, ki so zdaj pa zdaj bušknili iz njihovih skrivališč na njegovo uho. Stari možje so posedali ob kočah in se ob teh smehih zamišljali v svoja mlada leta, ko so tudi sami lazili za brhkimi Indijankami ter si iskali nevest. Matere so si dale opravka okoli malčkov, starejši živžav se je gnetel po tratah in izrabljajal za igro še zadnjo dnevno svetlobo. Misijonar je videl vse to na lastne oči ali samo v mislih in je klical na svojo duhovno čredo blagoslova božjega zvrhano mero.

STARI PASTIR

Mrak se je zgostil v noč. V velikih cunjah pada sneg. V debele plasti se gnete po strehah, izpod katerih boječe mežikajo kočice kot otrok izpod odeje. Stebri luči, ki lijejo iz malih oken, razkrivajo grešno razposajeni ples snežink, ki mislijo, da jih nihče ne vidi. Tak greh! Pa nocoj!

V skromni sobi diha velika peč. Ogenj poje svojo vročo pesem. Po kadilu diši. Na močni mizi zeha težek koledar. Z mastnimi črnimi črkami je vtisnjena na zarjavelem listu številka 24. Nad njo je v pokončnih, ozkih črkah upodobljen gruden, spodaj pa v živordečih sveti večer.

Sivemu župniku sije luč ravno v obraz. Ustnice se mu enakomerno premikajo, oči se pa premikajo od vrste do vrste v brevirju. Čas se mu je z vso neizprosno vrisal v dobrohotni obraz, leta so mu izpila kri. Tudi brevir je že prileten, pa je še vendar tako lepo okrogel, debel in rdeč.

Levi kazalec vtakne v brevir, z desni-

co pa naredi velik latinski križ. Kot gozdna prst temne oči božajo razpelo, ki ga še komaj doseže svetlobni pramen. Težki dlani mu obleže na mizi.

Kadilo in toplota mu vežeta misli v žive slike.

“Sveti večer! O blagoslovljeni večer, ki si prinesel človeštvu večno luč. V raztrganem hlevcu, na okornih jaslih, med preprostimi živali si zagledal luč Ti, ki si sama luč.”

“Da, jaslice. V moji sobi jih letos ni.”

Gube v obrazu se poglobe. Ozre se počasi po sobi; iz kota v kot, v strop in tla. Potem pa še bolj pribije:

“Pri meni nocoj ni jaslic.”

Zatem je tiho kakor v grobu.

Težke misli se spletejo okrog tujih ljudi, neznanih obrazov. Povsod mraz. Razen v peči. Le tu je toplo. Pri ljudeh ne. Je pač tujina.

Ura monotono tiktaka. Na oknu cve-to ledene rože. Misli mu iščejo slike. Kakor na platnu se vrste.

Umirijo se daleč odtod. V beli cerk-vici med belimi griči. Pri majhnih ja-slicah.

Žametnozeleni hribček se kakor to-pla žival tišči v kotu. Greje in skriva v sebi kamenito, razsvetljeno votlino. K njej se iz vseh koncev zvijajo mehke poti. V daljavi kakor zakleti zamol-klo gledajo betlehemski zidovi. Tako mrzli so s svojimi črnimi okni.

Tam v desnem kotu liže polena pa-stirski ogenj. Živi in greje. Okrog nje-ga leže ovce. Stari pastir s širokokraj-nim, okroglim klobukom in belo brado si mane roke in oči. Zdaj, zdaj vrže na ogenj poleno, da se iskre poženejo naokrog. Poklekne na desno koleno in

močno pihne v žerjavico, da živeje vzplamti rdeči jezik. Ovce ga gledajo začudeno in on nje.

Hipoma se vzpne kot tetiva, da zasto-kajo stare kosti v sklepih.

“Kaj je to? Ali ne poje pastirski rog? Ne! Saj ni nič! Le zdelo se mi je!”

Ne, ni se mi sanjalo.

Z ogromno dlanjo si stavec zastre oči, da ga ogenj ne moti. Nebo močno žari. Srebrno petje prihaja bliže. Star-cu trepetajo prsti. Od strahu? Kaj še! Saj sta že dva roda skoraj izginila! On pa še vedno pase. Toliko časa že! Noč in dan.

In vendar se mu grčava gorjača v rokah trese. Kot listje v vetru. Kolena mu klecajo. Usta se podolgovato od-pro, oči izstopijo, obraz je voščeno bel. Palica se zakotali po tleh.

Kot blisk se stavec požene k ostalim.

“Vstanite, vstanite! Jakob, Juda, Benjamin!”

Na travi kleče stavec z vso silo stresa speče pastirje.

Najmlajši se zvije v dve gube kot jež. Druga dva globoko zavzdihneta, po-tem se v spanju obrneta vsak na svojo stran.

Stavec ne ve, kaj bi. Zobe mu šklepe-čejo kot klopotec v vetru. Petje je ved-no močnejše, luč vedno bliže. Na čelu začuti debele kaplje.

“No, dajte, no, vendar! Vstanite! Poslušajte, pogledjte!”

Jecljajoči glas reže v srce. Prvi si pomane z umazanim rokavom veke.

“Vstani, pogledj!”

Z uvelim palcem, ki utripa kot srce, kaže stavec proti nebu. S cekini je po-sejano in svetla prikazen se bliža.

Maldi obsedi z odprtimi usti. Rdeči

lasje mu v valovih vise preko obraza. Ali je res, ali sanja?

Naenkrat so vsi na nogah! Ustnice so razpete, oči izbuljene, roke se tresajo. Kot ovce pred nevihto se stiskajo v živ kup. Okrog njih se gnetejo prestrašene ovce. Blejanje in meketanje veča grozo.

Tiho je, da boli. Zdaj, zdaj bo padlo.

V siju plavajo krasni mladeniči. Mehke peruti božajo zrak. Petje je lepo kot zvezdno nebo.

S srebrnim glasom spregovori veliki angel. Mogočno kot Bog na Sinaju.

“Ne bojte se!”

Vsa usta nehote in neslišno ponavljajo, “. . . ojte se!”

Kakor otroci so.

“Oznanim vam veliko veselje . . .”

Ustnice se širijo v nasmeh, srca zopet tolčejo, na obrazu je posvetilo veselje. Tudi ogenj poslušaja. Po smrečju diši.

“Rodil se vam je danes v mestu Davidovem Zveličar, ki je Kristus Gospod. In to vam bo znamenje. Našli boste Dete v plenice povito in v jasli položeno.”

Drugi mladeniči ga obdajajo, da ni videti neba. Še ovce prisluhnejo, tako je lepo:

“Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so blage volje!”

Starcu se svetijo solze v očeh kot biseri.

Luč izgine. Spet so pastirji sami s čredo in vetrom. V daljavi se sveti. Nad ono skalno votlino.

“Tam doli, pogledajte!” kaže stari pastir, ki je pravkar prišel do sape.

“Tam bo!”

“Tja!” poskoči najmlajši z jagnetom za vratom čez ogenj. Požene se proti votlini. Ostali za njim. Mladi in stari:

ovce in koze. Čisto zadaj lovi sapo starac, opirajoč se na palico. Votlina žari v ljubezni. Mlada Devica božja, ljubko Dete. Bradati mož motri zdaj Dete, zdaj pastirje, ki hočejo pljuča pustiti v hlevu in oči v jaslih.

Marija se nebeško smehlja. Dete steza ročice proti njej. Vse poje: pastirji in svetloba, poljane in ogenj. Veter in zvezde. Repatica trepeta nad votlino.

Stari pastir, ki je pravkar prišvedral, ves srečen gleda in kima: “Kaj takega pa še ne! Pa še ne!” Prav k jaslim zdrkne na kolena. S silo mora zadrževati okorno levico, da ne bi pobožala nežno Dete.

* * *

Župnik prižge svečko. Kakor v sanjah. Voščene kaplje se kakor v molku naberejo na sveči in zdrkneje na mizo. Luč ugasne, samo sveča gori. Po stenah pošastno rastejo in padajo sence, kakor bi hotele same sebe požreti. Duh po kadilu se meša z vonjem po sveči.

Drugo sliko vidi, druge jaslice.

Okroglja pšenična hostija v tabernaklju — Dete v hlevčku.

Tisti stari pastir — on.

Ovce — njegovi vaščani. Vse jih vidi v obraz. Prav vse. Te svoje otroke. Tako so mu vdani. Saj je že petdeset let med njimi, kot pastir med ovcami. Bog ve, če jih bo še kdaj videl.

Zunaj pojejo svetonočni zvonovi. Nebo je na zemlji. Pravica in mir se poljubljata.

Župnikov obraz je lep. Srce mu vedno tiše tolče. Ustnice se neslišno premikajo: “Nunc dimittis . . .” (“Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika . . .”)

Sveča na mizi dogoreva. Plamen postaja moder.

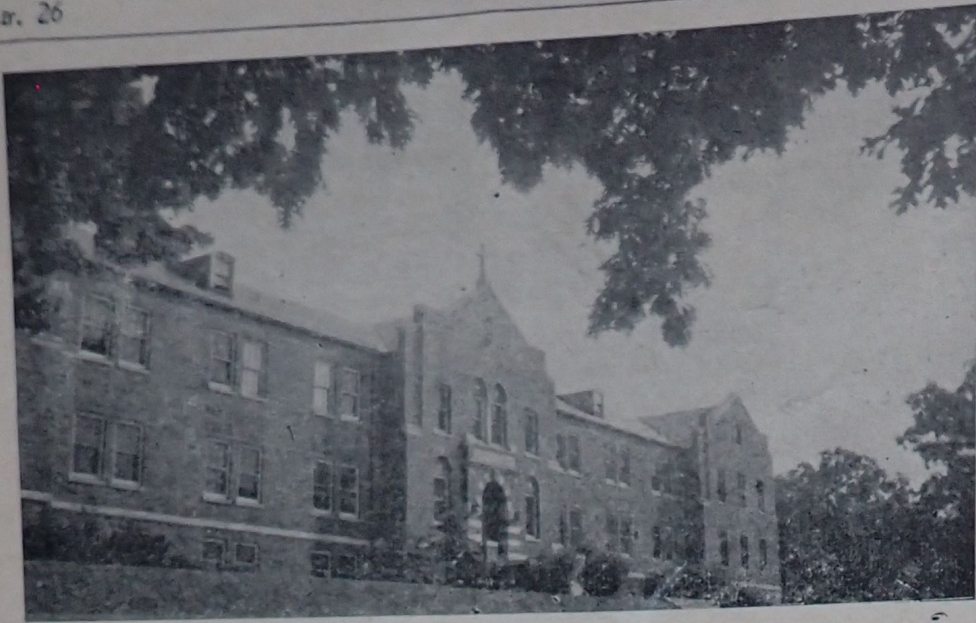
Veliki kazalec se bliža dvanajsti.

Imena onih, ki jih je sreča zadela pri medenem pikniku:

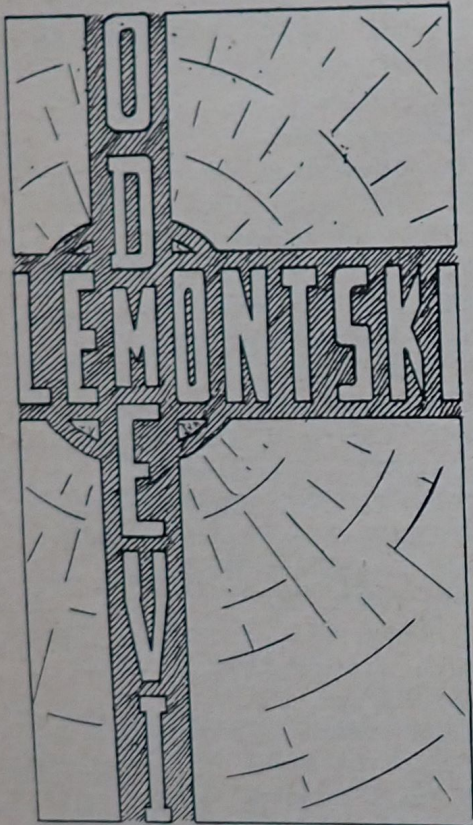
MRS. JOHN POLŽ, Cleveland, O.
 THERESA NAROBÉ, Cleveland, O.
 JACOB CESAR, San Francisco, Calif.
 KATHERINE FERK, Brooklyn, N. Y.
 ANTON ZAKRAJŠEK, Cleveland, O.
 MOLLIE BIRK, Cleveland, O.
 FRANCES CERAR, Ridgewood, N. Y.
 B. ZANKAR, Cleveland, O.
 FRANCES TOMSHA, Valley, Wash.
 MARY MADIC, Ottawa, Ill.
 MARY IZANEC, Cleveland, O.
 ANNA MOONICH, Mason, Wis.
 F. ŽNIDARŠIČ, Pueblo, Colo.
 FRANCES VERTIČ, Calumet, Mich.
 MARTIN SVETE, N. Chicago, Ill.
 JOHN DOBRAVC, Franklin, Kans.
 LUKE MIHELICH, Butte, Mont.
 AGNES ZADNIK, Cleveland, O.
 JOSEPH RUDMAN, Pittsburgh, Pa.
 BABE SEBEHAR, Chicago, Ill.
 MRS. J. ROGEL, La Salle, Ill.
 FRANCES SKUBIČ, Cleveland, O.
 MARY VAVPOTICH, Chicago, Ill.
 MRS. CHARLES KUHAR, Bethlehem, Pa.
 JOHN MEDVED, Detroit, Mich.
 MRS. P. MAMICK, Leadville, Colo.
 JOSEPHINE KLANČAR, Cleveland, O.
 F. BUČAR, Cleveland, O.
 GEORGE KOTZE, Milwaukee, Wis.
 JOHN UDOVICH, Sheboygan, Wis.
 MRS. A. KAVČIČ, Chicago, Ill.
 A. BUKOVEC, Cleveland, O.
 ANDREJ TOMAŽIČ, Chicago, Ill.
 MRS. M. KOTZE, Walkerville, Mont.
 KAZIMIR FOYS, Sudbury, Ont., Canada
 JOHN M. FLANICK, New Brighton, Pa.
 BABY PAULINE REDEYE, Euclid, O.
 JERNE HABJAN, Brooklyn, N. Y.
 KATHERINE TISOVEC, Madison, O.
 J. MIŠMAŠ, Cleveland, O.
 MARY KREMŽAR, Cleveland, O.
 THERESA SWEGAL, Forest City, Pa.
 MARY MATTHIAS, Milwaukee, Wis.
 MARY STIMEC, Kansas City, Kans.
 FRANCES DEROVŠEK, Morgan, Pa.
 BILL WOLF, Beech Grove, Ind.
 BLAŽ HREN, Milwaukee, Wis.
 JOE STARIHA, Calumet, Mich.
 ROSE DRESCIČ, Chicago, Ill.
 MRS. C. BOYCE, Cleveland, O.
 FANNY KOZELE, Homer City, Pa.
 MRS. ANDREW URBANC, La Salle, Ill.
 MARY OBLAK, Willard, Wis.
 MRS. JOHN ZALIK, Chicago, Ill.
 APOLONIJA TRAVEN, N. Chicago, Ill.
 MARY POGAN, Oakdale, Pa.
 MAUREEN SCHMIDT, Hazel Park, Mich.

MARY CIMPERMAN, Cleveland, O.
 MARY BILDHAUER, La Salle, Ill.
 MRS. PINTAR, Burgettstown, Pa.
 JOSEPH VOLK, Youngstown, O.
 LUDVIG KOŠNIK, Berwyn, Ill.
 A. J. Florence, Chicago, Ill.
 LENA MORTEL, Iron Mountain, Mich.
 MRS. L. ANZICH, Pueblo, Colo.
 TEREZIJA SUBANC, Cleveland, O.
 FRANK ROZINA, Pittsburgh, Pa.
 MRS. J. JEVNIKAR, Cleveland, O.
 MRS. A. ZOBEC, Cleveland, O.
 LEONA ZICKER, DePue, Ill.
 MARY FABIAN, Bethlehem, Pa.
 J. J. BOLTEY, Pittsburgh, Pa.
 JOE LOKANC, E. Chicago, Ind.
 JOSEPH JANEŽIČ, Cleveland, O.
 MRS. FRANK SKUBIČ, Sr., Coal City, Ill.
 FRANCES KOVAČIČ, Cleveland, O. (64th St.)
 R. A. GOLOB, Pittsburgh, Pa.
 ROSE DREMIL, Pueblo, Colo.
 S. MLAKAR, Blakely, Pa.
 EVA OSWALD, Milwaukee, Wis.
 ANTON SLANC, Neelyville, Mo.
 KAROLINE SMREKAR, Cleveland, O.
 FRANCES KOVAČIČ, Cleveland, O. (71st St.)
 ANTON GRDINA, SR., Cleveland, O.
 MARY SOMRAK, Indianapolis, Ind.
 L. ZAKOVICH, Argo, Ill.
 JOHN DENSA, Chicago, Ill.
 ANNA KOVAČIČ, Cleveland, O.
 LAWRENCE PARSEK, Cleveland, O.
 CARNIE JEAN SAVARINO, Cleveland, O.
 MRS. A. KOČEVAR, San Francisco, Calif.
 MRS. J. LOGAR, Enumclaw, Wash.
 JOSEPH ZALAR, Joliet, Ill.
 ANNA ROGEL, Joliet, Ill.
 LOUISE VIDMAR, Cleveland, O.
 MRS. BONCHA, Chicago, Ill.
 ELIZABETH BESOWSHEK, Chicago, Ill.
 ANTON STRUKELJ, La Salle, Ill.
 ANTONIA KOZAR, Cleveland, O.
 LOUIS SEMENC, Cleveland, O.
 JOSEPH SKORAPA, Lemont, Ill.

Glede cene Ave Maria Koledarja je bila napaka v novemberski številki. Koledar še zmerom stane samo \$1.00, ne \$1.25. Napako so naredili v tiskarni, pa je nismo ob pravem času zaznali.

Imena onih, ki so imeli srečo pri medenem pikniku, so priobčena na strani 25. Med je bil odposlan tako, da ga bodi dotični imeli ob pravem času so božične potice in za druge zahteve. Vsak je dobil najmanj 4 funtov. kvečemu pa 25 funtov. Vsi niso seveda enako dobili, ampak kakor jih je sreča zadela.

V škofiji Marquette, Mich.,

imajo novega škofa, Most Rev. Thomas L. Noa, ki je sedmi naslednik prvemu marketskemu škofu, Frideriku Baragi.

Baragova zveza, ki deluje za Baragovo beatifikacijo ali proglašenje blaženim, je bila po pravici radovedna, kakšnih misli je novi škof v tej zadevi. Da si poizve, je Father Frank Scheringer, predsednik Baragove zveze, sklical sejo, h kateri je bil povabljen tudi škof Noa. Ta seja se je izvršila 30. oktobra v mestu L'Anse, Mich. Navzoči so bili sledeči: škof Noa s svojim tajnikom, Father Scheringer, Fr. Cyril Schircel, o.f.m., tajnik zveze, in Joseph Gregorich.

Pri seji je bilo sklenjeno, da se naj naprosi kak visoki cerkveni dostojanstvenik v Rimu, ki bo s papeževim odobravanjem tamkaj vršil vse potrebno za Baragovo beatifikacijo. Tukaj v Ameriki bo isto službo prevzel monsignor Zryd iz marketske škofije. Tako se bo uradno ustanovil proces za Baragovo beatifikacijo. Torej odslej ne bo to delo več samo trud Baragove zveze ali drugih organizacij ali privatnih oseb, marveč bo imelo uradno odobrenje Rima in marketskega škofa; obenem se bo vršilo natanko po cerkvenih postavah.

V seji je bilo tudi sklenjeno, da se bo prihodnje leto obhajal Baragov dan v katedrali v Marquette, Mich., in sicer na zadnjo nedeljo v juniju mesecu. Škof Noa iskreno želi in pričakuje, da se bodo Slovenci navdušeno

udeležili slavnosti Baragovega dneva in da bodo oni dan dobro zastopani od duhovščine in ljudstva.

Škof Noa je rodom Poljak, vendar se zanima za Baragovo zadevo bolj kot kak drugi škof pred njim. Takoj ko je prevzel škofovsko službo, je začel navduševati svoje duhovnike za škofa Barago in je pri seji tudi obljubil, da bo storil vse, kar je v njegovi moči, da bo Friderik Baraga čimprej blaženim prištet po sv. očetu v Rimu.

Msgr. Zyrd je tudi Poljak, ki se že dolgo zanima za Barago. Že večkrat je bil navzoč pri Baragovih slavnostih in lansko leto je celo pridigal pri sv. Vidu v Clevelandu na Baragov dan.

Oče gvardijan se hoče javno zahvaliti za veliko svoto, ki je bila nam iz West Allis, Wis., poslana za svete maše in sicer iz zapuščine pokojne Rozalije Znidar Klasinc.

Septembra meseca je imel p. Kazimir 40-urno pobožnost v Bridgeportu, Conn., v slovenski cerkvi sv. Križa, kjer je Rev. M. Golob župnik. Vse se je vršilo v spomin na 35- obletnico fare sv. Križa, ki je bila po prizadevanju p. Kazimira ustanovljena; on je tudi sam pripeljal Fathra Goloba v Bridgeport, da izvrši vse priprave na ustanovitev župnije. Farani so se pobožnosti z veseljem in s hvaležnostjo udeležili.

Kakor ste opazili, ni bilo

v novemberski številki "Lilije iz raja". P. Kazimir je bil nekaj časa bolan in drugače tudi preveč zaposlen, torej se je morala "Lilija" izpustiti.

Tukaj v Lemontu se je pretekle tedne pomnožilo delo za slovenske begunce v Evropi. P. Alojzij in p. Andrej, lemontski gvardijan, sta iz Chicage pripeljala velike zaloge vojaških čevljev, srajc, hlač in drugih stvari, ki bodo mnogim to zimo prav prišle. Zraven teh je tudi 5 tisoč kangljic konservirane kruha. Gotovo se čudite, da se lahko tudi kruh konservira ravno kakor sadje, zelenjave, i.t.d., vendar je resnica. Ameriške vojaške sile so namenile ta kruh za vojake, toda veliko se ga ni porabilo, ker je nenadoma

prišel konec vojne. Konserviran kruh ima nekoliko okus po kvasu, drugače pa je prav okusen in bo gotovo beguncem dobrodošel.

Četudi se tu pri nas navdušeno dela za begunce, moramo priznati, da je nas v navdušenju visoko prekosil brat Humil, ki je pri p. Bernardu v Willardu, Wis. V vilardski cerkvi so imeli poroko. Ženin si je za cerkev izposodil belo preprogo, na kateri je nevesta k oltarju prišla. Poroka je bila v soboto. Takoj po poroki je brat Humil prosil ženina, če sme vzeti belo preprogo, da jo lahko beguncem pošlje. Kaj je ženin odgovoril, noben prav za prav ne ve. Pa saj ni mogel ravno po poroki ne jasno misliti in ne pametno odgovoriti. Kateri že-

P. Salezij Glavnik, o.f.m., je nam s slovenskih Brezij poslal razglednico, na kateri je bila gornja slika. Pisal je: "Prisrčne pozdrave varuhom ameriških Brezij od začasnega varuha pravih Brezij. Okoli so planine, blizu Bled, ki ga imate tamkaj v repliki ali samo v podobi. Zelo lepe jesenske dneve imamo. Letos je desetletnica, kar sem se vrnil v drago domovino."

nin more? Vseeno je brat Humil zastopil, da žiher vzame preprogo in jo pošlje naprej. To je brat storil že v ponedeljek po poroki. Pri- bližno teden dni pozneje pride ženin po svojem "honey-moonu" k farovžu, da do- bi nazaj svojo preprogo. Pa je bila preproga že na poti v Evropo! Kako se je brat Humil rešil iz zadrege, ne moremo povedati.

Obiskal je nas dr. Miha Krek, ki je ravno to jesen v Ameriko prišel. Celo dva- krat je bil tukaj. Kazal je veliko zanimanje za vse, kar imamo in delamo tu v Le- montu, posebno pa ga je za- nimalo Father Alojzijevo delo za begunce. Za enega človeka je to preveč, je dejal. Res; pa kaj moremo, če ni pomoči in je preveč drugega dela? Dr. Krek je videl tudi pričeti romarski dom in Fa- ther Johnove čebele in je poleg tega šel tudi na Mt. Assisi, da obiše častito ma- ter Terezijo.

Med drugimi obiskovalci

BOŽIČNE KARTE

imamo zopet letos v zalogi. Tiskane so v obeh jezikih — v slovenskem in v angleškem. Stanejo \$1.00 po zavojčku.

Naročite si jih od: Ave Maria, Box 608, Lemont, Ill. Ne pozabite povedati, v ka- terem jeziku bi jih rad imeli.

Storite to nemudoma! Kdor bo predolgo odlašal, ne bo nič dobil.

so bili sledeči: Rev. J. Slap- šak, kaplan pri sv. Lovrencu v Clevelandu, ki so se mu zelo dopadle naše klobase in naš domači puter; Rev. V. Tomc, kaplan in "pomožni mežnar" pri sv. Vidu v Clevelandu, ki je z očetom šel v Minnesoto, kjer je oče šele po 45 letih zopet videl svojega brata; Mrs. F. Jaku- lin iz Clevelanda, ki je z Mrs. K. Hočevnar prišla na pri- vatno romanje, ker ni mogla poleti priti; Mr. Arch iz Willarda, Wis.; s svojo hčer-

jo Mr. F. Perušek, tudi iz Willarda, ki je imel srečen sestanek s svojim bivšim faj- moštrom Fr. Rafaelom; Mr. John Potokar iz Clevelanda; Mr. Medic oče Fr. Alojzija, ki je po farmi pomagal, in njegova družina; Mr. Mrs. Jalovec iz Argo, Ill., ki sta pomagala pri konserviranju hrušk, pri delu za begunce, in tudi drugače; Frances Bambick in Joe Stepanich z družino iz Chicage; in še drugi, katerih imen nismo izvohali.

P. Alojzij bo od 7. do 9. dec. vodil 40-urno pobožnost pri sv. Cirilu v New Yorku. Nato bo od 14. do 21. pridi- gal slovenski misijon v Bar- bertonu, O., v cerkvi Srca Je- zusovega, kjer je župnik Rev. M. Jager.

Svoj god obhaja ta mesec brat Ksaverij (3.), ki je po- leg brat Bonifacija drugi lemontski kuhar; zna pripra- viti zelo okusne jedi.

—Samostanski firbec

AVE MARIA KOLEDAR ZA LETO 1948

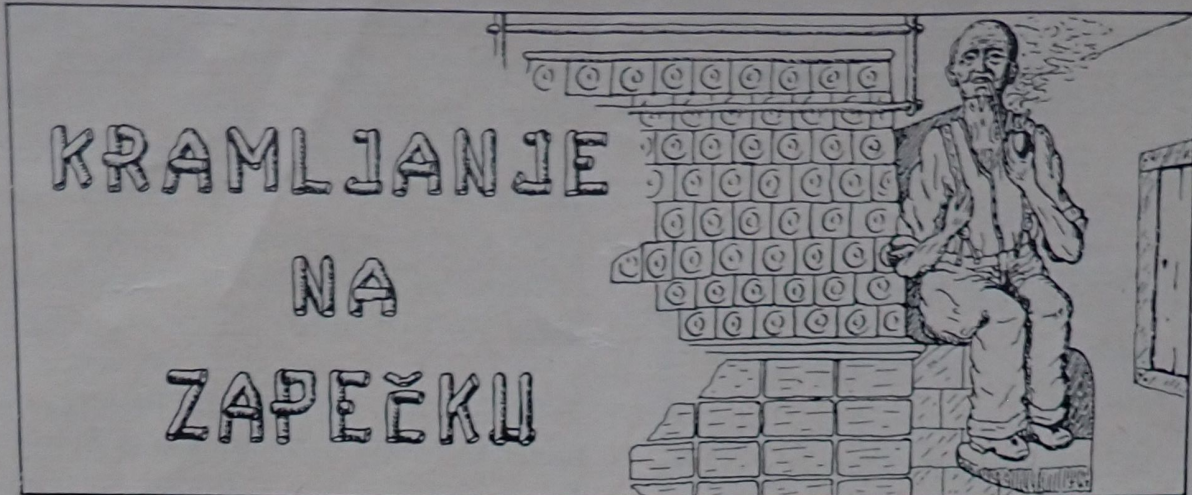
STANE \$1.00

ZA EVROPO, \$1.25

Zanimali vas bodo posebno sledeči članki in povesti: "Ljudje brez domovine", "Kje so naši slovenski misijonarji?" "Dvanajsta stoletnica pokristjanjenja slovenskega naroda", "Oče gre v Ame- riko" (povest), in "Mrtvi dom" (povest).

Da zmanjšamo stroške in trud, zopet pošiljamo Ave Maria Koledar vsem naročnikom in naročnicam lista Ave Maria.

Zastopniki in zastopnice, ki želijo imeti več komadov Kole- darja na razpolago, naj nam to sporočijo čimprej, dokler imamo Koledar v zalogi.

CLEVELAND, O. — Piše **Ida Brožič**: Častiti očetje frančiškani! Pošljem vseeno ček in tikce. Denar potrebujete za zidavo, tikci bojo pa za drugi medeni piknik. Mogoče ga jaz ne bom dočakala in težko, da bi jaz še katerikrat videla Lemont. Bolezen in druge neprijetnosti me tarejo. Se skoraj bojim, da mi Bog pošilja toliko gorja, da bom kar omagala pod njim. Zato Vas prosim, molite zame in za moje ljubljene otroke.

Ker se tako težko pripravim k pisavi, Vas obenem prosim, da teh par vrstic denite v Vaš **Zapeček**. Se zahvaljujem za prijaznost in naklonjenost, katere sem bila deležna. Čestitam očetom in celi samostanski družini in tudi ženskam, ki so nam stregle ob času katoliškega shoda: Mrs. Hoge, materi samostanskega komisarja, in Mrs. Ožbolt in vsem drugim, ker so kar tekmovala med seboj. Bog naj Vam povrne ves trud, ki ste ga imeli z nami. Vse je bilo tako lepo in prijetno, da ne bom pozabila. Tisti prijetni dnevi kakor lepe sanje se mi še vedno zdijo. Še enkrat: Bog lonaj! Drugo leto pa še več obiskovalcev v Lemontu želim.

Prosim, oprostite moji pisavi. Naj prečita tak, ki ima na "beskete" potrpežljivosti. Bog z Vami.

CLEVELAND, O. — Piše **Antonia S. Zobec**: Častiti fatri! Tukaj Vam pošljem dva dolarja za Baragov dom. Bi Vam prej poslala, pa sem bila bolna. Prosim, molite zame, ker sem že stara pa sem zmeraj sla-

bega zdravja. Sem dobila eno pismo po angleško, pa ne znam brati angleško. Prosim, ne zamerite. Jaz dobivam 31 let Ave Maria in ona mi zmeraj pomaga.

Zahvaljujem se Fater Johni za med. Sem ga dobila ta teden. Lepo se jim zahvaljujem, ker to so tak fajn zdravila za kašelj. Malo gorke vode pa dve žlički medu pa precej ozdravim.

CLEVELAND, O. — Piše **Rozi Verbik**: Pozdravljam vse častite očete frančiškane, posebno pa očeta od čebelic, Žan Ferlina, ki sva pa tudi obadva iz ene vasi doma. Se Vam lepo zahvalim za med, ki ste ga mi poslali dve boksi. Bog Vas živi še mnogo let in Devica Marija, naša nebeška Mati, naj Vas blagoslovi zdravega in krepkega, da ne bi čebelice zgubile svojega dobrega gospodarja. Prosim, fader, in se priporočim v molitev, da bi molili za vso mojo famulijo za zdravje.

Tukaj Vam pošljem pet dolarjev za Baragov dom, da se tudi jaz pridružim petdolarskemu klubu. Saj vem, da sveti Friderik Baraga prosi pri Bogu za Vas, da bi srečno dovršili tako ogromno delo in ljuba Marija Pomagaj pa izprosi veliko podpornikov, da bo lažje delo šlo naprej.

LA SALLE, ILL. — Piše **Anton Štrukel**, zastopnik: Cenjeni g. upravitelj in očetje frančiškani! Sporočam Vam, da sem v redu prejel od Vas mi poslani med, kar tega nisem pričakoval; torej Vam najljepša zahvala!

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

BARAGOV ROMARSKI DOM

Pretekli mesec so se pridružili temu
klubu sledeči:

FRANK VESEL, New Duluth, Minn.
FRANCES JALOVEC, Argo, Ill.
REV. JOHN JUDNIČ, Denver, Colo.
JOHN TUSHAR, Milwaukee, Wis.
N. N., Gilbert, Minn.
N. N., Cleveland, O.
JOHN POTOVAR, Cleveland, O.
TEREZIJA ARCHUL, Ozone Park, L. I., N. Y.
FRANCES PRELOG, Detroit, Mich.
IVANA KIRN, Waukegan, Ill.
FRANCES OGRIN, Waukegan, Ill.
TEREZIJA BESENIČAR, Cleveland, O.
MARY MARKOVICH, Cicero, Ill.
N. N., Cleveland, O.
MARTIN ŠUŠTARŠIČ, Cleveland, O.
MATH. INTIHAR, Euclid, O.

Kako pa drugače? Vem, da dela imate
čez glavo in veliko skrbi, posebno pa ker
smo imeli tako hudo vročino. Za krmo za
živino bo bolj pičlo, kajne. In turščica bo
bolj slaba, kajne. Pa za obupati ni. Bog
bo vse nam privrgel, da bomo živeli boljše
kot v oni Jugoslaviji. Jaz sem mojim lju-
dem že poslal 9 paketov jestvin, obleke,
čevljev, itd. Veste, sestra mi piše, pravi,
tako smo padli po kuhanem rižu, ki ste
ga z ženo poslali, kot volk. Smo se vsaj
enkrat do dobrega najedli.

OTTAWA, ILL. — Piše **Mar y Madic**:
Častiti fatri frančiskani! Naznanim Vam,
da sem dobila med od Vas in se prav vljud-
no lepo zahvalim za dobri med. Bog naj
Vam stotero povrne.

Tukaj Vam pošljem eno malo molitvico,
ako bi jo hoteli priobčiti v Ave Mariji:

Pod svetim križem se vležem,
z Jezusovimi ranami se odenem,
pod Marijinim plaščem zaspim,
Bogu svojo dušo izročim.

CLEVELAND, O. — Piše **Julia Vidmar**:
Prečastiti očetje frančiskani! Vam dam
vedeti, da sem prejela Vašo pošiljko. Vam
se lepo zahvalim za poslani med. Nisem
ga še odprla, pa vem da gotovo je prvo-
vrsten. Ga bom šparala do božiča. Bom za
božične praznike spekla dobro medeno po-
tico. Torej ponovna hvala za poslani med.

EVELETH, MINN. — Piše **Gertrude Inti-
har**: Cenjeni očetje frančiskani! Tukaj
Vam pošiljeva mali dar v znesku deset do-
larjev. Jaz in moj mož naredila sva oblju-
bo, če se najine želje izpolnijo, da bova
darovala to svoto lemontski Materi božji.
In v resnici sva bila uslišana in oblju-
beva spolniti. Saj vendar sem bila vselej
uslišana, kadar sem se obrnila v veliki stiski
k njenemu božjemu srcu in Jezusovemu.
Torej obrnite ta dar, kamor je bolj potreba,
za Baragov dom, ali pa za semenišče, ali
že za kar hočete.

Obenem Vam hvala za poslano diplomu,
katero ste mi poslali za Apostolat. Hvala
Vam še enkrat in priporočim se Vam v mo-
litev in cela moja družina. Molite za nas
in mi bomo za Vas.

V velikim spoštovanjem ostanem Vam
vdana, tako tudi moj mož.

(Dar je bil obrnjen v fond za romarski
dom. Iskrena Vam hvala in Bog plačaj!)

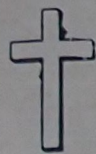
ENUMCLAW, WASH. — Piše **Mrs. John
Chacata**: Cenjeni! Tukaj Vam pošiljam
naročnino za Ave Maria in Vam se lepo
zahvalim, da ste mi list pošiljali, čeravno
mi je že naročnina pošla že junija meseca.
Torej še enkrat hvala. Ko poteče naroč-
nina angleškemu časopisu, je precej na
vrstih, a Vi pa imate potrpljenje z naroč-
niki.

Če imate eno knjigo mašne bukve, "V
sijaju večne luči", z velikimi črkami, mi jo
pošljite. Vas bi prosila za to knjigo. Ena
ženska me prosi, da ji jo naročim, ki slabo
vidi.

(Žal, da nimamo one mašne knjige, ki jo
imenujete. Je ni mogoče dobiti.—Uprava).

OTTAWA, ILL. — Piše **Frances Hren**:
častiti očetje! Hvala Vam za sprejeti med,
ker mi bo ravno prav prišel, ker zmeraj
kašljam. Nobene medicine nič ne poma-
gajo. Vas prosim, da mi ne zamerite, ker
se nisem udeležila piknika. Zmeraj sem
mislila, da to leto bom tako srečna, pa moje
upanje je vse zastonj. Naj mi Bog in Ma-
rija odpustita, saj ona vesta za vse moje
križe in težave. Se Vam prav lepo pripo-
ročam, da molite zame. Še enkrat lepa
hvala in Fatru Ferlinu. Jih pozdravim in
jim želim ljubo zdravje.

PUEBLO, COLO. — Piše **Frances Holst**:
Predragi očetje frančiškani! Dobila sem
med, ki ste mi ga poslali in se zahvalim zanj
iz dna mojega srca. Bog daj Vam še dolgo
življenje in ljubo zdravje, da bi delovali
za naše ubogo ljudstvo, ko se tako zmeraj
znižuje. Mi stari umiramo in mladi se več
nečejo imenovati, da so od slovenske rodo-
vine, ko je vse tako zmešano tukaj. To je
še dobro, da smo frej za pregovoriti in
praktas reličjen. Še enkrat hvala. Gad
blesju.

V MOLITEV

priporočamo naše pokojne naročnike:

MARGARET AGNICH, Ely, Minn.
CAROLINE JARC, Euclid, Ohio
ANNA STEPIČ, Cleveland, Ohio
ANTON YENC, Euclid, Ohio
FRANK PEKLAJ, Pittsburgh, Pa.
ANNA P. DOMITROVICH, Colville, Wash.
MRS. JOHN REJC, Leask, Sask., Canada
JAKOB OBLAK, Bessemer, Pa.
FRANK STRNAD, Cleveland, Ohio
JOHN MLAKAR, Chisholm, Minn.
MARY KREMŽAR, Cleveland, Ohio
JOHN STARC, Chicago, Ill.
ALOJZIJA, MIKLAVČIČ, Cleveland, Ohio
LOUIS KOMPARE, Pittsburgh, Pa.
FRANK FLAJNIK, Beaver Falls, Pa.

NAJ POČIVAJO V MIRU

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

ZA DAR LISTU — Po \$2.50: A. Rus. — Po
\$1: Mrs. M. Celak, J. Šimec, F. Pirman. — Po
.50c: F. Kočjanick.

ZA ROMARSKI DOM — Po \$50: J. Potokar.
— Po \$15: Rev. J. Judnič, N. N. Clev. O. —
Po \$10: F. Prelog, I. Kirn, F. Ogrin, N. N., N.
N., Gilbert, Minn. — Po \$5: F. Vesel, F. Jalo-
vec, J. Tushar, T. Archul, T. Beseničar, M. Ma-
kovich, N. N. Clev. O., M. Sustarsič, M. Intihar.
— Po \$3: J. Pichman. — Po \$2.50: Mrs. M. Mo-
ritz. — Po \$2: J. Seršen, Mrs. F. Sadar. — Po
\$1.50: A. Gole. — Po \$1: Mrs. M. Koncilia, K.
Radež, J. Ancel, A. Retelj.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$20:
F. Lustig. — Po \$10: Mrs. R. Roša, Mrs. A.
Stuber, C. Bizal, L. Stepič, L. Judnik, B. Stra-
hen, G. Kreiner. — Po \$4: J. Gregorčič. — Po
.50c: Mrs. A. Sasek.

ZA LUČKE — Po \$7: F. Levstik. — Po \$5:
M. Yenc, A. F. Gole, P. A. Rotar. — Po \$3: J.
Roberts, J. Hočevvar, S. Oslay, F. Čerar. — Po
\$2: M. Oblak, R. Ušnik, Mrs. Markelj, M. Javor-

nik, M. Primožnik, F. Ponikvar, E. Lončarich, R.
Bizjak. — Po \$1.50: A. Anžur, A. Sluga, M.
Fink. — Po \$1: U. Bogolin, M. Marino, I. Gru-
den, P. Podgornik, J. Perko, J. Zupančič, J.
Justin, P. Vesel, R. Kočevvar, Mrs. M. Pike, J.
Gasparič, F. Kastigar, Mrs. J. Rogel, J. Kaplan,
S. Zabčič, V. Kollar, G. Čelesnik, J. Bostjančič,
T. Kodolja, K. Starec, Mrs. J. Korenčich, J. Ve-
lich, I. Petrinčič, J. Jager, L. Zaletel, M. Štig-
litz, R. Deželan, Mrs. F. Petrich, M. Žagar, Mrs.
F. Sokach, M. Struna, F. Sardoch, F. Kastigar,
M. Marino, M. Shircel, A. Pelčič. — Po .50c:
A. Kutnar, M. Barbich, J. Šemrov, J. Drago-
van, M. Čulek, A. Kozlevčar, Mrs. K. Malesich,
D. Ferrera, Mrs. R. Kaszynski, P. Košir, C. Križe,
J. Sustarsich, M. Zabukovec, U. Sepič, R. Glav-
van, J. Budan, B. Gerzin, J. Grimsich, A. Peter-
lin, M. Sever, Mrs. J. Zaman, J. Gosar. — Po
.90c: F. Ulčar. — Po .75c: M. Knauss. — Po
.30c: J. Buchar.

ZA SV. MAŠE — Po \$150: Mrs. J. Šmole. —
Po \$39: J. Kremžar. — Po \$34: N. N., M. Simo-
nišek. — Po \$25: M. Kompare. — Po \$20: M.

Gornik, N. N. — Po \$18: J. Hočevnar. — Po \$15: A. Assek, Mrs. F. Kastelic, J. Petrovčič Fam. — Po \$13: A. Sluga. — Po \$10: F. Nose, E. Perše, M. Yenc, F. Lamuth, Mrs. F. Marolt, H. Dolinar, M. Zickar, T. Lozier, J. Jamnik, A. Dvoršak. — Po \$9: M. Bezek. — Po \$8: J. Poljak, J. Vertin, C. Vinter, J. Kervin. — Po \$7.50: A. Rabšel. — Po \$7: M. Mahkovec, T. Umek, A. Setničar, F. Škubic. — Po \$6.50: G. Urbas. — Po \$6: F. Zajc, F. Rapotec, K. Štarc, F. Ponikvar, M. Trusnik, S. Podgornik, F. Švigel. — Po \$5: F. Horvat, A. Ček, Kuhel Fam., B. Naglich, J. Govednik, F. Lustik, K. Malesich, M. Shircel, C. Shircel, R. J. Albright, M. Horvat, A. Tomsič, F. Levstik, M. Pristav, J. Bradach, M. Frank, F. Petrich, F. Grebenc, A. Predan, M. Nose, M. Grajnar, M. Kuhar, M. Malenchek, M. Šimec, Mrs. Pinčulich, F. Hribar, G. Repp, M. Malovrh, J. Knauss, F. Perme, M. Steiner, M. Wretachko, J. Roberts, M. Canalas, M. Potočnik, M. Draž, K. Brunecy, A. Gubanc, Mrs. Darin, M. Krainz, Mrs. M. Bolton, Mrs. K. Germovšek. — Po \$4: I. Kirn, Mrs. A. Zokal, U. Črnkovich, A. Pluth, M. Anžlovar, F. Pirman, M. Brodnick, J. Lustik, J. & M. Prhne, A. Xeller, F. Sedmak, U. Strmole, F. Maleckar, M. Lautizar, M. Novosels, A. Brankovich, Mrs. Štukel. — Po \$3: Mr. Arch, J. Peterka, F. Krall, S. Jevnik, A. Skedel, A. Hlabše, F. Kovačič, Mrs. M. Slanovich, F. Kastigar, L. Čemazar, C. Pristopec, F. Zorc, A. Zupančič, J. Bostjančič, F. Centa, M. Oblak, J. Paukovič, M. Karsnik, J. Kočin, J. Cankar, F. Zakrajšek, J. Jager, E. Lončarich, J. Sustarsich, M. Petelin, A. Stimetc, T. R. Sulzer, B. Evans, A. Nemgar, M. Šebenik, F. Habjan. — Po \$2.50: Mrs. M. Ross, Mrs. Benedict, C. Kovačič, F. Selak. — Po \$2: J. Sladich, F. Jalovec, H. Ošaben, J. Zupančič, M. Šivic, J. Primozh, Mrs. M. Oblak, Mrs. M. Koncilia, Mrs. M. Moritz, M. Sever, Mrs. J. Shiltz, Mrs. F. Pirjevic, Mrs. F. Tushar, J. Bratush, M. Peterlin, F. Sajec, J. Ožbolt, M. Švigelj, J. Tkalčič, M. Brtchie, A. Pugal, M. Rojnik, F. Zadnik, N. Gregoraš, F. Oblak, M. Šivic, J. Leskovec, A. Unetich, A. Strnisa, F. Kovačič, R. Deželan, A. Drovc, L. Kralj, C. Križe, A. Cherne, J. Šteblaj, M. Žagar, Mrs. F. Sokach, Mrs. A. Markoja, M. Babich, G. Masel, T. Bole, M. Zelko, M. Seitz, J. Hočevnar, D. Ferra, Mrs. M. Tomsick, K. Novak, M. Zaletel, A. Kostelc, F. Živetz, P. Laurich, R. Škiff, M. Povshe, A. Lopert, J. Strunge, B. Strahen, J. Simonich, N. Ferce, H. Hochevar, U. Pozarelli, J. Horvat, L. Dolmovich, M. Zeitz, M. Košir, P. Kokal, C. Bučar, U. Bogolin, G. Kreiner, J. Gosak. — Po \$1.50: A. Bartol, Mrs. Simonelič, M. Zabukovec. — Po \$1.10: F. Ulčar. — Po \$1: A. Štuber, J. Gosar, M. Oblak, F. Stergar, F. Vesel,

J. Možina, E. Madic, Mrs. A. Stariha, A. Sampson, M. Stefanich, F. Langer, H. Štampfel, B. Gerzin, J. Pintar, A. Urich, A. Treven, J. Varšek, F. Boltey, M. Stimac, J. Budan, T. Kodolja, A. Znidarsich, R. Glavan, A. Retelj, M. J., M. Jacklich, F. Tomša, U. Sepič, Mrs. J. Pazel, M. Zerovnik, A. Majerle, J. Kužnik, A. Peters, L. Kobilšek, F. Intihar, F. Mihalek, T. Koletto, Mr. Mrs. J. Bambrick, Mrs. F. Sadar, J. Brezič, C. Zalec, Mrs. A. Moonich, J. Russ, J. Filipis, Mrs. U. Bogolin, Mr. Mrs. J. Boldin, M. Struna, T. Lužar, M. Pripodnik, F. Kastigar, J. Majhen, J. Martinčich, F. Dornik, F. Škedel, F. Škulj, A. Česnik, K. Malarich, K. Felman, A. Rožman, A. Grandlič, Mr. Tushar.

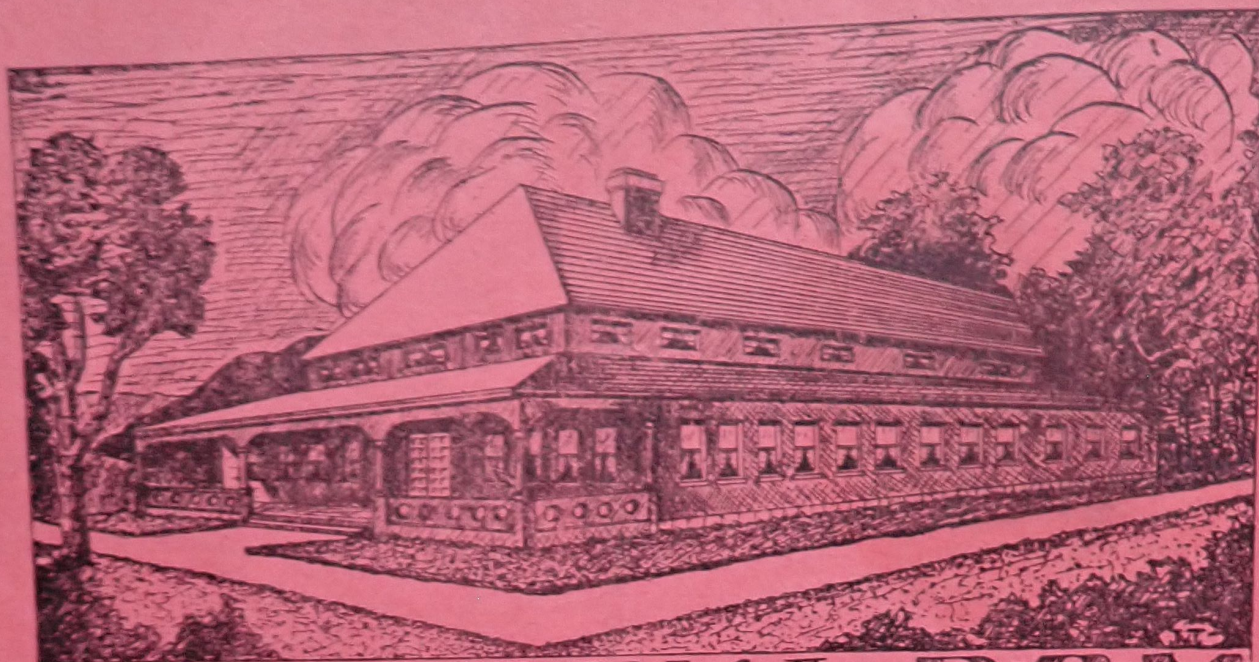
ZA NOVEMBERSKE MAŠE IN MOLITVE — Po \$12: A. Korelc, M. Jalovec. — Po \$11: J. Stefanič. — Po \$10: A. Jalovec, A. Trenta, M. Sajovic, L. Fon, M. Flajnik, A. Zdešar, M. Yenc, C. Sunich, K. Lovrin, J. Mihelich, A. Bukovec, A. Gašpar. — Po \$9: H. Laurich, F. Pirs. — Po \$8: J. Barbeš, M. Gorjanc, M. Modrijan, J. Svetina, C. Železnikar, F. Horvat, J. Atzenbeck. — Po \$7: J. Habjan, J. Lustik, M. Pavlesič, A. Hochevar, M. Koprivec. — Po \$6: J. Gruden, M. Lužnar, S. Oslay, Mrs. A. Švigel, L. Hren. — Po \$5.50: Mrs. A. Horvat. — Po \$5: B. Gornik, F. Pavlovčich, M. Mohorko, J. Selan, F. Vidmar, M. Lark, J. Zakrajšek, R. Verzig, A. Grdanc, F. Pogačnik, J. Jernejčič, J. Štimec, M. Kuhar, J. Oblak, A. Nemec, Mrs. J. Strumbly, J. Centa, C. Smolich, F. Peterich, F. Hodnik, Mrs. T. Narobe, J. Sever, Mr. E. Križman, M. Perko, J. Lindič, R. Glažar, J. Kmet, F. Trampus, J. Furlan, M. Hochevar, M. Noda, I. Koželj, M. Meljač, A. Škufca, M. Gracer, M. Oblak, L. Štepic, A. Novak, F. Bečjan, I. Petrinčič, J. Perovšek, M. Pierc, J. Terček, V. Krajc, Mr. F. Anziček, Mrs. M. Šenica, E. Komin, A. Raddell, V. Moltich, J. Ferlič, J. Dobravc, F. Ivančič, F. Stergar, M. Janzel, F. Osredkar, J. Prišel, A. Bevec, M. Šmole, A. Sampson, Mrs. M. Koncilia, Mrs. J. Shiltz, L. Simonelič, A. Tomažin, Mrs. C. Hočevnar, Mrs. Jakulin, A. F. Gole. — Po \$4: Mrs. E. Bezovšek, M. Hlad, A. Vahčič, M. Lustik, M. Lovko, J. Rilips, A. Trepal, L. Srebernak, K. Lopič, M. Hren, F. Drobnič, T. Karger, Mrs. H. Maren, L. Hoge, J. Bovitz, A. Loknar, U. Peternel, J. Gerbeck, J. Železnikar, M. Zabukovec, J. Ray, M. F. Kobal, M. Čekada, L. Zabukovar, F. Horžen, Mrs. A. Luin, Mrs. J. Primozič, Mrs. F. Kastelic. — Po \$3.75: Mrs. M. Strancer. — Po \$3.50: J. Budan, J. Pavlesič, J. Steblaj. — Po \$3: A. Dežman, N. N., F. Škulj, F. Lupšina, M. Florjance, J. Trampus, A. Orehek, Mrs. B. Hunter, A. Urbanc, M. Bogovič, C. Govednik, M. Knaus, M. Vihtelič, M. Zuntc, M. Za-

bukovec, M. Tolar, M. Modic, J. Tersinar, Mrs. T. Trobentar, Mrs. A. Šernel, H. Nahtigal, Mrs. M. Elnikar, I. Zamernik, C. Boyce, F. Vehar, F. Primožič, A. Fortuna, M. Mencinger, M. Žugel, A. Novak, A. Sternaša, A. Gorkos, S. Durich, M. Štiglitz, P. Prah, J. Tursič, J. Toplikar, T. Miketich, J. Škufca, T. Zdešar, M. Stanonik, M. Urbančič, Mrs. F. Derovšek, J. Velich, Mrs. A. Pinčulich, M. Zeitz, J. Erchul, J. Gačnik, M. Gande, M. Komp, R. Zupančič, I. Oberstar, A. Udovich, J. Peterka, F. Marolt, M. Kreševic, R. Garjanc, R. Semenc, F. Langer, Mrs. U. Štrubel, F. Šever, A. Muzik, L. Costello, Mrs. C. Vrasich, F. Mesojedec, J. Tomsič, A. Muren, Mrs. M. Kaifesh. — Po \$2.50: A. Kogovšek, E. Kerzich, M. Markovich, A. Zitnik, J. Koshmerl, B. Trstenjak. — Po \$2: A. Stuber, A. Jackopin, M. Primožnik, Mrs. J. Korenčich, L. Mladich, Fam. Gustinčič, A. Oratch, Mrs. M. Thompson, Mrs. A. Springer, J. Azman, F. Pierce, Mrs. J. Čercek, Mrs. A. Pičelj. — Po \$2: Mrs. A. Kuhar, F. Janezich, F. Gerchman, A. Videtich, A. Kodrič, T. Rolich, L. Erlach, T. Grum, K. Judnik, F. Meglen, R. Glavan, J. Traven, A. Urbas, J. Kaplan, J. Ancel, S. Zabčič, M. Habjan, A. Breznik, V. Kollar, F. Kočjanich, Mr. C. Smrekar, A. Bashel, M. Florijan, F. Pajk, M. Ušnick, R. Habjan, T. Archul, K. Radež, M. Evetz, F. Osredkar, Mrs. U. Kerzišnik, A. Glatz, J. Šimec, Mrs. M. Oblak, P. Vesel, J. Jenko, A. Ellenich, F. Jalovec, F. Zimmerman, M. Šchifrer, A. Madic, P. Šercar, Mrs. A. Uovak, Mrs. W. Wackerlin, I. Perko, M. Nosem, Mrs. E. Sayher, Mrs. J. Mervar, S. Kukuljan, F. Horvath, P. Bukovec, M. Laus, J. Brodnik, F. Čerar, M. Strell, N. N., A. Slanc, J. Fraus, J. Sustarsič, R. Polzlep, L. Zorc, F. Bachnik, A. Boldin, M. Tegelj, R. Papež, M. Prasnikar, Mr. Škrabe, M. Kapsh, A. Kočevvar, F. Oražem, F. Sardoch, A. Bencin, T. Beseničar, M. Clep, R. Verbič, Mrs. A. Žura, M. Struna, T. Mozič, C. Starič, Mrs. R. Jerina, A. Mamich, J. Stariha, M. Perše, G. Gregorič, A. Zadnik, M. Zelle, J. Bergant, Mrs. L. Repar, A. Mlakar, M. Golobich, R. Klemenčič, A. Petrič, M. Linc, A. Habjan, M. Klun, Mrs. L. Arko, J. Poles, Mr. G. Meterc, Mrs. G. Prijanovič, A. Šavnik, F. Košir, M. Kuhar, M. Rus, M. Perušek, J. Kuzma, M. Krulc, K. Brunecy, R. Markel, J. Petkovšek, M. Ovník, A. Sunja, L. Pavšek, P. Majerle, C. Mrežar, F. Tagel, M. Mersnik. — Po \$1.75: L. Dolmovich. — Po \$1.50: Mrs. M. Pevič, M. Zalar, M. Pogon, A. Tomec, L. Zaletel, S. Lekšan, J. Ovník, F. Glatch, Mrs. P. Strnad, M. Spolar, M. Tanko. — Po \$1: J. Gosar, R. Vičič, A. Kozjek, R. Dresček, F. Perovšek, Mrs. A. Sugel, A. Ribnikar, M. Kutin, J. Strojjan, M. Artach, Mrs. M. Sellak, A. Kobal, J. Beljan, Mrs. C. Slemmer, Mrs. M. Madic, H. Weber, Mrs. M. Brtchie, C. Žagar, F. Suhadolnik, Mrs.

F. Drasler, J. Horvat, M. Kremesec, J. Justin, C. Bajuk, Mrs. M. Marosh, U. Ambrose, R. Kočevvar, C. Kučič, J. Jene, Mrs. A. Stariha, M. Hren, K. Kočevvar, A. Zlogar, A. Peterlin, J. Patrick, A. Kolšek, A. Stepanich, M. Napotnik, J. Stark, M. Knez, A. Bashel, Mrs. J. Rogel, M. Peterlin, J. Franetič, M. Haffner, F. Roitz, H. Stampfel, F. Tomsich, A. Stefanič, H. Zorc, J. Pintar, J. Ožbolt, M. Stimac, M. Koshak, J. Bostjančič, A. Ogulin, F. Bittance, U. Lintol, F. Brezovar, T. Gubanc, J. Stimec, M. Princ, M. Pogachar, F. Zajc, A. Retelj, F. Kožina, R. Novak, M. Šivic, F. Župec, M. Tanček, V. Kurent, N. N. Vraničar, A. Womick, M. Brodnick, A. Ferenčak, M. Kunštal, M. Težak, G. Muhič, R. Lamšek, J. Segon, Mrs. F. Blatnik, Mrs. F. Bučar, Mrs. M. Slanovich, A. Rus, J. Zabukovec, J. Burghstaler, A. Majerle, Mrs. J. Logar, Mrs. J. Jelenčič, M. Mestek, M. Veselič, J. Serič, F. Zele, J. Ponikvar, J. Kužnik, F. Suhadolnik, F. Vidmar, C. Rihtarsič, F. Urh, B. Žagar, A. Pucel, M. Sodec, J. Papesh, M. Alduk, J. Mohar, M. Bozich, J. Vestily, M. Matkovich, C. Bohinc, A. Urich, M. Adler, A. Zagorc, J. Sernel, A. Jerman, P. Stimach, J. Sedmak, A. Drolc, M. Gričar, J. Balkovec, L. Kralj, A. Perušek, M. Lvančič, M. Vidmar, Mrs. M. Gregal, Mrs. F. Sadar, M. Perko, Mrs. M. Rojc, Miss F. Russ, Mrs. A. Zakovich, Mrs. M. Balkovatz, A. Strnisha, J. Godec, U. Strmole, Mrs. M. Vidmar, A. Arko, C. Zalec, J. Vidmar, H. Somrak, M. Hudolin, M. Kerzich, A. M. Rejc, C. Pobega, Mr. Mrs. M. Brezar, M. Klinar, A. Brula, A. Stimetc, J. Sintich, L. Lindič, Mrs. H. Pelich, M. Žrnajc, M. Gaspich, M. Hovrat, Mrs. V. Ruppe, Mrs. P. A. Rotar, Mrs. F. Tratnik, Mrs. A. Sernel, Mrs. T. Hren, Mrs. J. Panijan, B. Kolbezen, M. Avsec, Mrs. T. Derchar, A. Pintar, Mrs. U. Bogolin, Mrs. J. Sedaj, D. Kastelic, Mrs. M. Hoge, M. Melavec, F. Petrich, M. Bolka, L. Panijan, M. Kocman, J. Potočnik, M. Schwab, J. Perušek, M. Jereb, J. Benkshe, A. Skravec, M. Brula, M. Prijatelj, A. Kočevvar, Mrs. Jirekovsky, J. Jelsovar, M. Kozjan, J. Pazdertz, M. Pershe, A. Strajnar, J. Terškan, H. Stutts, M. Tursič, A. Krejačič, H. Rosman, M. Majcen, F. Habjan, A. Butkovich, M. Klučevšek, M. Tekavec, A. Šustar, H. Thoren, M. Safran, Mrs. J. Ožbolt, J. Sersen, J. Meserko, B. Ancel, N. N. Gilbert, Minn., A. Peklaj, A. Lopert, K. Kochevar, H. Praprotnik, M. Krebs. — Po .50c: M. Hribar, F. Oblak, F. Jurjevič, M. Lužar, A. Cherno.

Zahvaljujejo so Bogu, nebeškemu Očetu, presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu za pridobljene milosti:

Mrs. F. Vodovnik, L. Fon, L. Srebernak, Mrs. F. Centa, Mrs. J. Ožbolt, F. Pirman, M. Rotar, Mrs. F. Kastigar, M. Draž, A. Dvoršak, G. Kreiner, A. Cherno.

ROMARSKI DOM

Kakor je že vsem znano, lemontski frančiškani zidamo dolgo zaželjeni romarski dom. Delo smo kar sami prevzeli, ker bi bili stroški preveliki, ako bi to delo izročili kontraktorju ali kakšni zidarski kompaniji.

Zgornja slika kaže prvotni načrt za romarski dom. Sedanji načrt je precej spremenjen, ker bo stavba dvakrat večja, kot pa smo jo od začetka v mislih imeli.

Romarski dom bo obsegal dve nadstropji s štiridesetimi privatnimi sobami. V sili bodo lahko štirje ljudje spali v eni sobi. Zraven privatnih sob bodo še dve večji spalni sobi, vsaka z dvajsetimi posteljami.

Ravno na sredi romarskega doma bo velika dvorana, ki bo lahko služila za obednico, za razne seje, shode, duhovne vaje, itd. Po dolžini bo ta dvorana devetdeset čevljev, po širini petdeset čevljev, visoko pa bo dvaintrideset čevljev. Zraven te dvorane bo kuhinja.

Blizu vrat bo sprejemna soba, v kateri bodo na prodaj razni nabožni predmeti, kakor na primer rožni venci, molitveniki, svetince, kipi, itd. Torej teh reči ne bomo več prodajali v Ave Maria ofisu.

Romarski dom bo zidan z opeko, ki bo iste barve, kot je naš samostan.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.